

48

φεβρουάριος 10
διανέμεται δωρεάν

VELVET

mornings

Georgia Kotretsos
Andreas Sitorengo
Βίκυ Αναστασίου
Αλέξης Αυλάμης
Λεωνίδας Γιαννακόπουλος
Δημήτρης Γκιζίνος / Ανδρέας Βούσουρας
Μιχάλης Ζαχαριάς
Απόστολος Ζερδεβάς
Γιάννη Θεοδωρόπουλος
Γιώργος Καραγιώργος
Στέλιος Καραμανώλης
Ξανθή Κωστορρίζου
Σήφης Λυκάκης
Ηλίας Μαμαράς
Γιώργος Παπαδάτος
Νίκος Παπαδημητρίου
Κωνσταντίνος Παπαμιχαλόπουλος
Μιλτιάδης Πεταλάς
Μαρίλια Σταγκουράκη
Ορέστης Συμβουλίδης
Νίκος Τρανός
Έλλη Φρουδαράκη
Δημήτρης Χρηστίδης

battlefield

4.3-6.4.2010

BOMBAY SAPPHERE
BOMBAY SAPPHERE, the BOMBAY SAPPHERE bottle design and device are trademarks and/or registered trademarks.

Νορμανού 5, 105 55 Μοναστηράκι. t/f 210 3238757 & 6988391684
info@theartfoundation.gr <http://www.theartfoundation.gr>

Index

02 VELVET MORNINGS

CAMERA

- 04 Νοσταλγώντας τις Μεταμεσονύχτιες Προβολές
06 **Velvet cinema:** Σταυροδρόμια Ζωής, Πρόγραμμα Ταινιοθήκης
Porn ! Porn ! Porn !
08 "Sundown" is just the dawn

THEATER

- 10 Guns, Guns, Guns

DECADANCE

- 11 Bruce Lee on stage!

B-SIDES

- 12 My Dear Calvin
13 Electronicat: Η απολαυστική πλευρά του κορεσμού
14 **Pick-up:** Good Shoes, These New Puritans, The Electric Pop Group, The Berndt, Extra Life
15 In memory of... Κώστας (Fever) Ποθουλάκης

FASHION

- 16 Δήμος Νατάρ
18 Analysis

ART

- 20 Μια μέρα στο δίκτυο και μια στάση στην πραγματικότητα

DIGITAL CULTS

- 22 Σκέψεις για ένα μέλλον που θα ελέγχεται από σκέψεις...

ARCHITECTURE

- 24 What is What Charles Jencks?

BOOK

- 26 POP life: it fades...?

COMICS

- 27 Asterios Polyp του David Mazzucchelli
Bottomless Belly Button του Dash Shaw

FOOTBALL IS LIFE

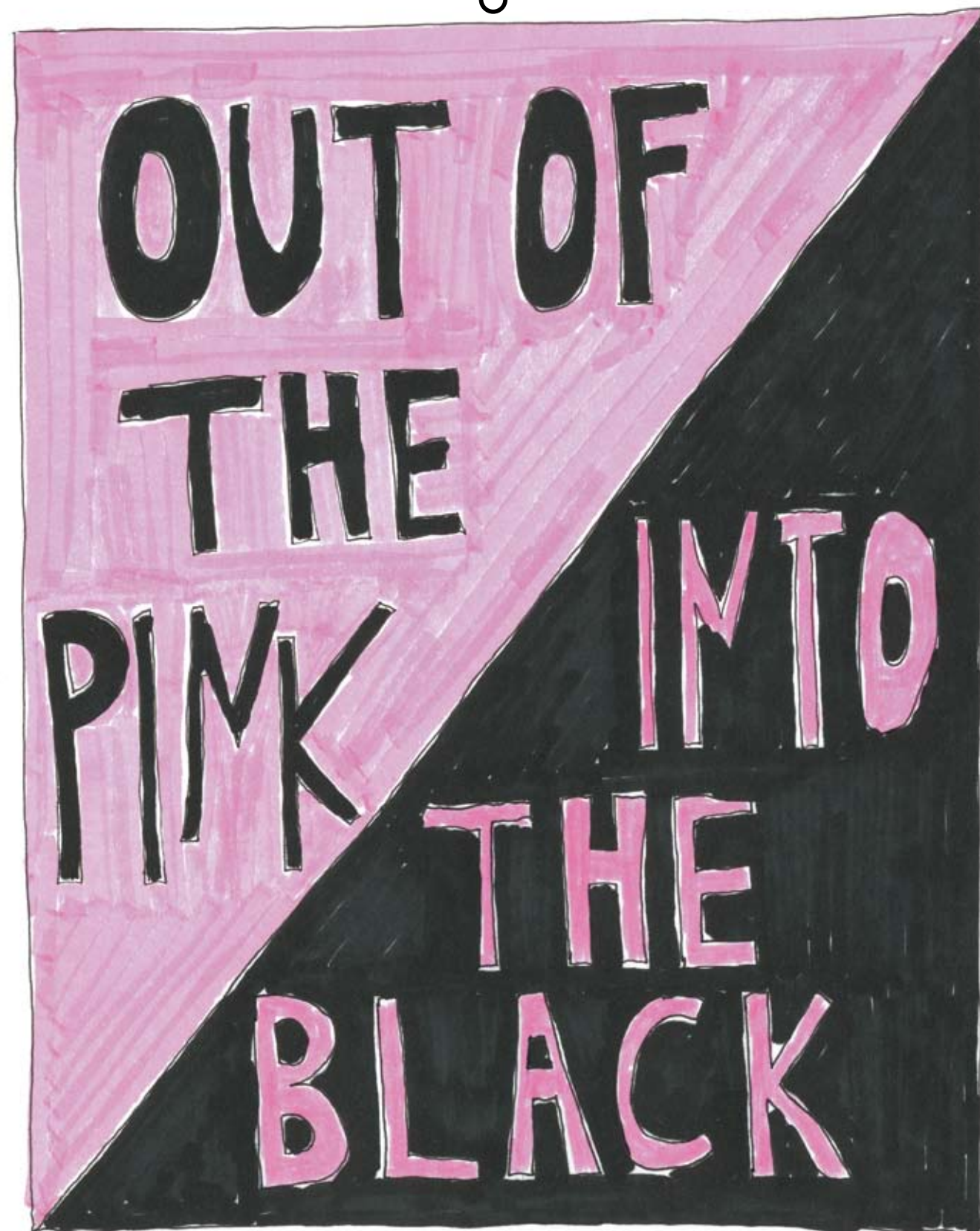
- 28 The Indie(an) Way

POT POURRI

- 30 News, Parties, Events, Gigs

Velvet mornings

Τώρα, μοιράζεσαι
το χρόνο ομιλίας του
CALL THEM ALL σου!

Στον κόσμο του **What's Up** όλα είναι δυνατά.
Ακόμα και να μοιράζεσαι το Call Them All σου.

Για πρώτη φορά, μόνο με το νέο
Call Them All SUPERSHARE

μπορείς να μοιράζεσαι 60 λεπτά από το χρόνο ομιλίας σου
με τους φίλους σου, χωρίς καμία απολύτως χρέωση.

Κάλεσε δωρεάν το 1350.

Κάθε φορά, μπορείς να ζητήσεις ή να δώσεις 60' προς όλο τον κόσμο του WHAT'S UP, με ισχύ 2 ημέρες.

Όλα είναι δυνατά

Νοσταλγώντας τις ΜΕΤΑΜΕΣΟΝΥΧΤΙΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Όλοι έχουμε τις εμμονές μας. Είναι στη φύση του ανθρώπου να έχει εμμονές, κολληήματα αν προτιμάτε. Δίχως αυτές είμαστε ανοηλοκλήρωτοι –γι’ αυτό συνήθως και αυτοί που αγκαλιάζουν τις εμμονές τους είναι πιο ισορροπημένοι από τους υπόλοιπους. Σε αυτή την κατηγορία μπορούμε άνετα να εντάξουμε και τους οπαδούς των μεταμεσονύχτιων προβολών, μια κατάσταση που ευδοκιμούσε και στην Ελλάδα, αλλιγά έχει πλέον ξεχαστεί.

Μερικά πράγματα λειτουργούσαν καλύτερα στο «περιθώριο». Δείτε την υπερ-πετυχημένη και cult ταινία Rocky Horror Picture Show. Την πρώτη εβδομάδα εξέδου του, το φιλμ έδειχνε παταγώδης αποτυχία και μόνο όταν τα μεγάλα κεφάλια της 20th Century Fox σκέφτηκαν να την προβάλουν σε κύκλωμα μεταμεσονύχτιων προβολών την είδαν να μετατρέπεται στην επιτυχία που γνωρίζουμε σήμερα. Και αυτό μας διδάσκει πολλά: πρώτα απ’ όλα, ότι υπήρχε μια κατηγορία ανθρώπων που προτιμούσαν να βλέπουν ταινίες μετά τα μεσάνυχτα! Κακά τα ψέμματα, σε μια after hours προβολή του Eraserhead είσαι βέβαιος ότι βρίσκεσαι ανάμεσα σε οπαδούς του φιλμ – κανείς δεν θα το βλέπει για πρώτη φορά. Γι’ αυτό αλληλωστε και χρησιμοποιήσαμε τον όρο cult (=αίρεση). Γίνεσαι μέλος μιας ιδιαίτερης «κάστας», μέρος μιας εξαιρετικά σινεφίλ κατάστασης. Βέβαια, η διαφορά αυτού του κοινού είναι ότι οι σινεφίλ ανησυχίες του μπορεί, πολλές φορές, να σταματούν σε ΜΙΑ και μόνο ταινία. Αλλιγά είπαμε, οι εμμονές είναι στη φύση μας. Πάρτε για παράδειγμα την ταινία του Λούτσιο Φουλίτσι «Η Έβδομη Πύλη Της Κοιλιάσεως». Καρφίτσα δεν έπεφτε στο Σινέ Δεξαμενή στο Κολωνάκι σε κάθε προβολή της, μέχρι που η φθαρμένη κόπια της εξέπνευσε. Ο κόσμος είχε πλέον μάθει απέξω τις ατάκες και «γληεντούσε» στην κυριολεξία το μνημείο σουρεαλίστ τρόμου του ιταλιού «χασάπη». Την αρχή βέβαια την έκανε ο συγχωρεμένος ο Βαγγέλης Κοτρώνης, στις αρχές του ‘80 «πρώτα στο ΡΙΑΛΤΟ στη Κυψέλη και μετά στο ΕΛΥΖΕ στα Ιλίσια», όπως πληροφορούμαι από τον Βάσο Γεώργα. Εκείνη την περίοδο εξέδιδε και το περιοδικό «Φανταστικός Κινηματογράφος» και, λίγα χρόνια αργότερα, θα χάσει άδικα τη ζωή του στην άσφαλη. Το κίνημα όμως – γιατί περί αυτού επρόκειτο– είχε γεννηθεί. Και εκεί βέβαια υπήρχαν προβλήματα. Πώς, ας πούμε, να ανεχτείς το «σκυλί» που κάθεται μπροστά σου (που είχε έρθει επειδή του είπαν ότι οι μεταμεσονύχτιες προβολές είναι... trendy!) και «στολίζει» με «πανεξυπνα» σχόλια μια αγαπημένη σου ταινία όπως το «Ζόμπι: Το Ήπνημα Των Νεκρών»; Στη χώρα μας είχε λανθασμένα σχηματιστεί η εντύπωση ότι οι μεταμεσονύχτιες προβολές αποτελούν μια χαβαλεδιάρικη κατάσταση και στο

Ελλαδιστάν, όπου η άγνοια του νεο-έλληνα παντρεύεται μοναδικά με το θράσος του, πολλές φορές νιώσαμε σαν μαυροντυμένοι δολοφόνοι από ταινίες του Ντάριο Αρτζέντο. Μέχρι πριν τέσσερα-πέντε χρόνια πάντως, περνούσαν πολλά διαμάντια από τις μεταμεσονύχτιες οθόνες. Από τη “Suspiria” στη «Χαμένη Λεωφόρο» ή στο “Mullholland Drive” του Ντέιβιντ Λιντς και από τη στρατιά των “Blind Dead” του Αρμάντο Ντε Οσάριο στον αυθεντικό «Σχιζοφρενή Δολοφόνο με το Πριόνι» και το “Cannibal Holocaust”.

Το DVD όμως, ενώ από τη μια έφερε σ’ επαφή το νεανικό κοινό με

ΤΗΝ ΑΡΧΗ ΒΕΒΑΙΑ ΤΗΝ ΕΚΑΝΕ Ο ΣΥΓΧΩΡΕΜΕΝΟΣ Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΚΟΤΡΩΝΗΣ, ΣΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ ‘80 «ΠΡΩΤΑ ΣΤΟ ΡΙΑΛΤΟ ΣΤΗ ΚΥΨΕΛΗ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΣΤΟ ΕΛΥΖΕ ΣΤΑ ΙΛΙΣΙΑ»

όλες αυτές τις εξαφανισμένες ταινίες, παράλληλα τις εξόρισε σε κατ’ οίκον περιορισμό (ούτε τσόντες να ήταν). Στη συνέχεια, κάτι η οικονομική κρίση, κάτι η ολοκληρωτική αποβλάκωση που κοπανάνει άγρια δίχως –πλέον– να κάνει διακρίσεις, ε, βάλτε και το κλείσιμο του Αλφαβήτη, δεν ήθελε και πολύ το φαινόμενο να εκπνεύσει. Στο σπίτι μου υπάρχει πλέον ένα home theater, με την οθόνη του και τον προτζεκτορά του. Πολλές από τις κόπιες που κυκλοφορούν είναι σκέτο κρύσταλλο, που λέμε. Αψεγάδιαστες, δίχως τις γραμμές της εμουλσιόν, τα cigarette burns, την έντονη φθορά και τους «καρμένους» υποτίτλους σε πολυτονικό. Όλα φαίνονται και ακούγονται πεντακάθαρα. Πρόοδος. Κι όμως, μου λείπουν οι χιλιογρατζουνισμένες κόπιες. Μου λείπει αυτή η παρέα, κι ας μην ήξερα ούτε έναν από τους θαμώνες ονομαστικά –δεν χρειαζόταν αλληλωστε. Γιατί όσα Avatar κι αν μου σερβιριστούν, κανένα ψηφιακό 3D δεν θα ερεθίσει τόσο τη φαντασία μου όσο μια άγνωστη, σκοτεινή και φθαρμένη ταινία από το πουθενά, που περίμενε 40 χρόνια σε μια αποθήκη για να ξεδιπλώσει την ξεχασμένη ιστορία της. Τι τα θες, όλοι έχουμε προβλήματα.

ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙΑ ΖΩΗΣ

Ατζάμι στα αραβικά σημαίνει «βουβός», το ακριβώς αντίθετο δηλαδή από την ομώνυμη γειτονιά του λιμανιού της Γιάφα, στο Τελ Αβίβ, όπου και εκτυλίσσεται η βραβευμένη (σε Κάνες, Φλάνδρα, Ιερουσαλήμ και Θεσσαλονίκη, υποψήφια φέτος για ξενόγλωσσο Όσκαρ) ταινία των Σκαντάρ Κόπτι και Γιαρόν Σάνι. Στους δρόμους της γειτονιάς αυτής, όπου συνυπάρχουν Ισραηλινοί, Άραβες και Παλαιστίνιοι, εκτυλίσσεται μια σειρά από ιστορίες παρανόησης, ενόρασης και θανάτου που αλληλοσπλέκονται και πυροδοτούν η μία την άλλη, αναμειγνύοντας τη σκληρή πολιτική πραγματικότητα με τις ζωές απλών ανθρώπων. Πέρα από τους χώρους, στην αυθεντικότητα του όλου σκηνοικού έρχεται να προστεθεί το επιτελείο των ερασιτεχνών ηθοποιών –κατοίκων της περιοχής. Η ταινία ξεκινά από τη μέση του χρονικού πλαισίου της αφήγησης, με τη δολοφονία ενός αθώου αγοριού κι από κει και πέρα το δίωρο εξελίσσεται με ένταση και γρήγορο ρυθμό, «παίζοντας» διαρκώς με την κινηματογραφική χρήση του τόπου, του χρόνου και της σκοπιάς. Αρμονικό αποτέλεσμα συνεργασίας πολλών ανθρώπων προερχόμενων από διαφορετικά –και πολιτικά αλληλοσυγκρουόμενα- backgrounds, που έρχεται σε χτυπητή αντίθεση με τη σκοτεινιά των γεγονότων που βλέπουμε να συμβαίνουν επί της οθόνης.

Σενάριο-Σκηνοθεσία: Σκαντάρ Κόπτι, Γιαρόν Σάνι.
Ηθοποιοί: Φουάν Χαμπάς, Νισρίν Νιχάν, Ελίας Σαμπά, Γιουσέφ Σαχβανί.

Στους κινηματογράφους από 11 Φεβρουαρίου.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΑΙΝΙΟΘΗΚΗΣ

Ακολουθώντας με συνέπεια το ρόλο της, η Ταινιοθήκη της Ελλάδος μάς μεταφέρει σε πολλούς παράλληλους κινηματογραφικούς κόσμους στον όμορφο νέο χώρο της «Λαϊδας» (Ιερά Οδός 48 & Μεγάλου Αλεξάνδρου 134-136). Από το πρόγραμμα της περιόδου ανάμεσα στα μέσα Φεβρουαρίου και Μαρτίου ξεχωρίζουν:

- η συνέχιση του αφιερώματος στους νέους Έλληνες σκηνοθέτες, με την προβολή των ταινιών «Μαύρο Λιβάδι», του Βαρδή Μαρινάκη (18-24 Φεβ.), την «Τριλογία της Οικογένειας» (“Uncut Family”, “The Last Porn Movie” και «Μικρές Ελευθερίες») του Κώστα Ζάππα (19-21 Φεβ.), ο «Διαχειριστής» του Περικλή Χούρσοςγλου (25 Φεβ.-10 Μαρ.) και “Guilt”, του Βασίλη Μαζωμένου (4-10 Μαρ.).

- το αφιέρωμα στον πρωτοπόρο Ολλανδό ντοκιμαντερίστα Γιόρις Ίβενς (12-21 Μαρ.). Για πρώτη φορά αποκαλύπτεται στο ελληνικό κοινό ένα σημαντικό μέρος της δουλειάς ενός πολύ ιδιαίτερου κινηματογραφιστή, ο οποίος μέσα σε 60 χρόνια σταδιοδρομίας (1929-1989) κατανάλωσε χιλιάδες μέτρα φιλμ αποτυπώνοντας τη ζωή σε διάφορα σημεία του πλανήτη (Σοβιετική Ένωση, Καναδάς, Η.Π.Α., Ισπανία, Κίνα, Ινδονησία, Βιετνάμ κ.ά.).
- το 5ο Διεθνές Φεστιβάλ Κινουμένων Σχεδίων Animfest (11-14 Μαρ.), με διεθνές διαγωνιστικό τμήμα, προβολές διάσημων μεγάλου μήκους animations (The Strings, Coraline, Waltz with Bashir), αλλά και αφιερώματα σε σημαντικούς δημιουργούς (Πολ Ντρίσεν, Μπάρι Περβς, Μιχάλη Αρφαρά), στο μεγάλο Φεστιβάλ της Στουτγάρδης και στη γαλλική «σχολή» κινουμένων σχεδίων.
- η εβδομάδα Ισπανικού Κινηματογράφου (18-24 Μαρ.), με ταινίες διάσημων (Πέδρο Αλμοδόβαρ, Αλεχάνδρο Αμενάμπαρ), λιγότερο γνωστών (Χουάν Αντόνιο Μπαρδέμ, Λουίς Γκαρθία Μπερλίνγκα, Μάριο Καμί) ή και παραγνωρισμένων (Βίκτορ Ερίθε) σκηνοθετών.

Περισσότερα στο www.tainiothiki.gr

Ρορν ! Ρορν ! Ρορν !

Ο Dr. Faux ψάχνει στη συλλογή του και προτείνει τη βιντεοκασέτα του μήνα:

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Δεν πρέπει να συγχέεται με την ομώνυμη ταινία του Φελίνι. Από τον ιταλό μάεστρο ο Αλεξάνταρ Πολίνωφ πήρε το ύφος του ψευδο-ντοκιμαντέρ. Αντί όμως την ονειρική Τσιντσιτά, η ταινία του δεν έχει χωροχρονικές αναφορές. Είμαστε σε μια απροσδιόριστη πόλη του χτες, του σήμερα, του αύριο. Ό,τι συμβαίνει δεν είναι κινηματογράφος, ούτε πραγματικότητα. Ποίηση; Ίσως.

Σενάριο-σκηνοθεσία: Αλεξάνταρ Πολίνωφ
Πρωταγωνιστούν: Άκιλες Λοπάτοφ, Μπέλα Μπούκοβα.

VELVET mornings

Μπείτε ! Δείτε ! Στείλτε !

Το νέο μας site
www.velvetmagazine.gr

“SUNDOWN” is just the dawn

Μετά το βραβευμένο ημι-ντοκιμαντέρ του “You Asked Me To Wait”, ο Γρηγόρης Ρέντης ολοκλήρωσε τις σπουδές του στο Λος Άντζεϊες και επέστρεψε, μόνιμα πλέον, στην Αθήνα. Η τελευταία του ταινία μικρού μήκους, «Η Δύση», έκανε την πρεμιέρα της στην Ολλανδία, στο 38ο Διεθνές Φεστιβάλ Ταινιών του Ρότερνταμ. Τον συναντήσαμε και μας μίλησε για τις μέχρι τώρα δουλιές του, το Hollywood και το ελληνικό σινεμά.

Το “You Asked Me To Wait” (2007) παρουσιάζει σκηνές από τη ζωή των μοναχών της Ι. Μ. Αγίου Ιωάννη Προδρόμου στην Πελοπόννησο. Πώς προέκυψε το θέμα αυτό;
Θεωρώ πως η θρησκεία είναι ένα μεγάλο κομμάτι της ελληνικής παράδοσης, είτε το θέλουμε είτε όχι. Στο μέρος αυτό είχα πάει και πιο πριν ως τουρίστας και η τοποθεσία είναι πραγματικά καθηλωτική. Εκεί μείναμε κάποιες μέρες με τους μοναχούς, μας αφηγήθηκαν τις ιστορίες τους και καταγράψαμε σκηνές από την καθημερινότητά τους σε σχέση με την αρχιτεκτονική και τον φυσικό περιβάλλοντα χώρο.

Ποιοι έλληνες ή ξένοι δημιουργοί έχουν επηρεάσει τη δουλειά σου μέχρι τώρα;
Δεν θα έλεγα ότι είναι τόσο σκηνοθέτες, όσο προβολές ταινιών –π.χ. η πρώτη φορά που είδα Φελίνι ή την «Αναπαράσταση»-, αλλά περισσότερο απ’ όλα η συνεργασία μου με καθηγητές μου, όπως οι Thom Andresen, Monte Hellman και Lee Anne Schmitt.

Ξεκίνησες τις σπουδές σου στη σκηνοθεσία στο Λονδίνο και στη συνέχεια ταξίδεψες στο Λος Άντζεϊες, όπου και τις ολοκλήρωσες. Πώς ήταν λοιπόν το Hollywood;
Το Hollywood απομυθοποιήθηκε για μένα και θεωρώ πως το ελληνικό σινεμά δεν μειονεκτεί σε σχέση με αυτό. Μια σημαντική ωστόσο διαφορά μας είναι ότι η χρηματοδότηση εκεί έρχεται συνήθως από ιδιωτικούς φορείς, ενώ στην Ελλάδα επαναπαυόμαστε με το ΕΚΚ. Το κλίμα πάντως απέναντι στο ελληνικό σινεμα μοιάζει να έχει αλλάξει τα τελευταία χρόνια, ενώ η νέα γενιά κινηματογραφιστών σίγουρα διαθέτει πολύ ταλέντο και διάθεση για δημιουργία.

Είσαι πολύ νέος αλλά ήδη έχεις εργαστεί σε αρκετές ξένες παραγωγές, ενώ οι ταινίες σου έχουν συμμετάσχει σε φεστιβάλ του εξωτερικού. Η εμπειρία από το σινεμά στο εξωτερικό;
Το καλό με τις σπουδές στο εξωτερικό είναι ότι είχα τη δυνατότητα ν’ αναμειχθώ σε διάφορα διεθνή projects, τα οποία με ενδιέφεραν πολύ. Για παράδειγμα, το ντοκιμαντέρ του Jon Reiss πάνω στο γκράφιτι με τίτλο “Bomb It” και η καινούργια ταινία του Monte Hellman, “Road to Nowhere”. Με τις φοιτητικές μου ταινίες υπήρξα τυχερός, μια και έπαιξαν σε διάφορα φεστιβάλ, όπως του Ρίο ντε Τζανέιρο, του Μιλάνου, της Τεχεράνης.

Πες μου λίγα λόγια για τη «Δύση». Είναι αυτοβιογραφική, σωστά;
Η ταινία ουσιαστικά αποτέλεσε την πτυχιακή μου εργασία για το Master μου στο CA Institute of the Arts. Έχει γυριστεί στη Ρόδο, απ’ όπου κατάγομαι, ενώ οι πρωταγωνιστές είναι ο παππούς και η γιαγιά μου. Ήθελα να δουλέψω μαζί τους, γιατί γνώριζαν πολύ καλά το θέμα της ταινίας. Ο άηλος μου παππούς έπασχε στην πραγματικότητα από Αλτσχάιμερ και ήταν μια κατάσταση που έχω ζήσει και που επηρέαζε ολοκληρη την οικογένεια. Ο παππούς μου στην ταινία υποδύεται εκείνον τον άηλο μου παππού και «Η Δύση» είναι αφιερωμένη και στους δύο. Παρόλα αυτά δεν πρόκειται για μια ρομαντική, αναμνησιακή αφήγηση μιας προσωπικής μου ιστορίας. Σκοπός μου είναι να προβάλω τη βία της συγκεκριμένης ασθένειας, των γηρατειών γενικότερα, και πώς αυτά γίνονται αντιληπτά στα μάτια και μέσ’ από τις πράξεις ενός μικρού αγοριού. Η ταινία έχει έντονες εικόνες, οικείες σκηνές, συμβολισμούς και παρουσιάζει τη σχέση παππού - εγγονού.

Επιστρέφοντας από το Ρότερνταμ ποια είναι τα σχέδιά σου;
Αρχικά μ’ ενδιαφέρει να ασχοληθώ με τη «Δύση» και την προώθησή της. Παράλληλα δουλεύω αυτόν τον καιρό διάφορα ντοκιμαντέρ, καθώς και ταινίες μυθοπλασίας μικρού μήκους. Επέστρεψα πλέον μόνιμα εδώ και έχω όρεξη να κάνω πολλά.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΑΠΕΝΑΝΤΙ

Δευτέρα - Πέμπτη

- 6:00 - 7:30 **Θηρία ενήμερα**
Γιώργος Τραπεζιώτης - Ειρήνη Προμπονά
- 7:30 - 8:55 **Λαθραναγνώστες**
Γιώργος Ανανδρανιστάκης - Βαγγέλης Χερουβείμ
- 8:55 - 9:00 (Ενθετο) **Με το Κόκκινο πίσω στο χρόνο** Ιωάννα Αντωνιάδη
- 9:00 - 10:00 **Λόγια στον αέρα** Μπάμπης Αγραλάνης
- 10:00 - 11:00 **Νέα κατάσταση, νέα καθήκοντα**
Άγγελος Τσέκερης - Γιώργος Κυρίσης
- 11:00 - 12:00 **Allegro μα με τρόπο** Ευγενία Λουπάκη - Χρυσόστομος Λουκάς
- 12:00 - 13:00 **Δεύτ. - Τετ. Δυο γάιδωροι μαλώνανε** Γιάννης Ανδρουλιδάκης - Βαγγέλης Καραγεώργος
- 12:00 - 13:00 **Τρ. - Πέμ. Αντιεξουσιαστές στην εξουσία** Νίκος Φίλης
- 13:00 - 14:00 **Πίσω σελίδες** Μάριος Διονέλλης
- 14:00 - 15:00 **Μεσημεριανό Μαγκαζίνο** Ανδρέας Παπαδόπουλος - Νίκος Παπαδημητρίου
- 15:00 - 16:25 **Η πόλη στο Κόκκινο** Μάκης Μηλάτος
- 16:25 - 16:30 (Ενθετο) **Γιατί το λέμε έτσι** Θέκλα Τσελέπη
- 16:30 - 17:30 **Δευτ. - Τρ. - Τετ. Στις όχθες του Ιλισσού** Βαγγέλης Βέκιος
- 16:30 - 17:30 **Πέμ. Post Rock** Αντώνης Φράγκος
- 17:30 - 19:00 **Ω, δεσποίνες μου** Ουτοπία Φωτεινή Λαμπριδίη
- 18:55 - 19:00 (Ενθετο) **Δεύτ. Αυλαία στο Κόκκινο** Ιωάννα Αντωνιάδη
- 19:00 - 20:00 **Συχνολογική συμπεριφορά** Στυλιανός Τζιρίτας - Χάρης Συμβουλίδης
- 20:00 - 21:30 **Inner City Blues** Θανάσης Μήνας
- 21:30 - 23:00 **Εξομολογήσεις ενός βινιλιμανούς** Νίκος Πετρουλάκης
- 23:00 - 00:00 **Τελευταία γέφυρα** Νίκος Σβέρκος
- 00:00 - 02:00 **Δεύτ. Metal Hammer** Βασίλης Ζαχαρόπουλος - Πάνος Φαρόπουλος
- 00:00 - 02:00 **Τρ. MIC** Πάνος Πανώτας - Ελεάννα Γαρήνη
- 00:00 - 02:00 **Τετ. Anopolis** Διονύσης Κοτταρίδης - Βύρωνας Κριτζάς - Αναστασία Τουρούτογλου
- 00:00 - 02:00 **Πέμ. Velvet Mornings** Λάκης και Άρης Ιωνάς
- 02:00 - 6:00 **Τα άηθα του κακού** Ηλίας Αναστασάπουλος

νέο πρόγραμμα

Παρασκευή

- 6:00 - 7:30 **Θηρία ενήμερα**
Γιώργος Τραπεζιώτης - Ειρήνη Προμπονά
- 7:30 - 8:55 **Λαθραναγνώστες**
Γιώργος Ανανδρανιστάκης - Βαγγέλης Χερουβείμ
- 8:55 - 9:00 (Ενθετο) **Με το Κόκκινο πίσω στο χρόνο** Ιωάννα Αντωνιάδη
- 9:00 - 9:55 **Λόγια στον αέρα** Μπάμπης Αγραλάνης
- 9:55 - 10:00 (Ενθετο) **Book Therapy** Μάνια Στάικου
- 10:00 - 11:00 **Νέα κατάσταση, νέα καθήκοντα**
Άγγελος Τσέκερης - Γιώργος Κυρίσης
- 11:00 - 12:00 **Allegro μα με τρόπο** Ευγενία Λουπάκη - Χρυσόστομος Λουκάς
- 12:00 - 12:55 **Δυο γάιδωροι μαλώνανε** Γιάννης Ανδρουλιδάκης - Βαγγέλης Καραγεώργος
- 12:55 - 13:00 (Ενθετο) **Αυλαία στο Κόκκινο** Ιωάννα Αντωνιάδη
- 13:00 - 14:00 **Πίσω σελίδες** Μάριος Διονέλλης
- 14:00 - 15:00 **Μεσημεριανό Μαγκαζίνο** Ανδρέας Παπαδόπουλος - Νίκος Παπαδημητρίου
- 15:00 - 16:25 **Η πόλη στο Κόκκινο** Μάκης Μηλάτος
- 16:25 - 16:30 (Ενθετο) **Γιατί το λέμε έτσι** Θέκλα Τσελέπη
- 16:30 - 18:00 **Post Rock** Αντώνης Φράγκος
- 18:00 - 20:00 **25** Χρήστος Δασκαλόπουλος - Ηρώ Κουμεντάκου
- 20:00 - 21:00 **24 καρέ στο ραδιόφωνο** Νίκος Κουρμούλης
- 21:00 - 22:30 **Στον ωκεανό του ήχου** Θάλεια Καραμολέγκου
- 22:30 - 00:00 **Πλανήτης Ladydust** Με την Ladydust
- 00:00 - 02:00 **MixTape** Ανδρέας Βιολάρης - Ηλία Πυκνάδα
- 02:00 - 08:00 **Play List** Επιλογές των μουσικών παραγωγών του Κόκκινου

Σάββατο

- 8:00 - 10:00 **Αόρατος** Θάσος Γιώργης Ξυλούρης
- 10:00 - 11:45 **Δυο γάιδωροι μαλώνανε** Γιάννης Ανδρουλιδάκης - Βαγγέλης Καραγεώργος
- 11:45 - 12:00 (Ενθετο) **Είμαστε Παντού** Ιάσωνας Παναγιωτόπουλος
- 12:00 - 13:55 **Η αμφιβολία του Σαββάτου** Γιώργος Μηράμος - Ιωάννα Αντωνιάδη
- 13:55 - 14:00 (Ενθετο) **Ρεμπέτικα εξάσφαιρα** Πάνος Σαββόπουλος
- 14:00 - 15:00 **Μεσημεριανό Μαγκαζίνο** Δημήτρης Κουκλουμπέρης - Κυριάκος Μαντούβαλος
- 15:00 - 16:30 **Τον πιο μικρό, τον πιο πικρό, τον πιο αγαπημένο** Αλέξης Βάκης
- 16:30 - 18:00 **Επί ασπαλάθων** Μανόλης Πολέντας
- 18:00 - 19:30 **Total Global** Μάνος Τζανακάκης
- 19:30 - 21:00 **“25”** Χρήστος Δασκαλόπουλος - Ηρώ Κουμεντάκου
- 21:00 - 22:30 **Στον ωκεανό του ήχου** Θάλεια Καραμολέγκου
- 22:30 - 00:00 **Ex malo bonum** Θέκλα Τσελέπη
- 00:00 - 02:00 **Gin Sonik** Όλγα Σκουρτή
- 02:00 - 08:00 **Play list** Επιλογές των μουσικών παραγωγών του Κόκκινου

Κυριακή

- 8:00 - 10:00 **Αόρατος** Θάσος Γιώργης Ξυλούρης
- 10:00 - 11:45 **Γαλέρα στους πέρα** κάμπος Γιάννης Κалаϊτζής - Νίκος Κουενής - Γιάννης Κουκουλάς - Αλέκα Ζουμή
- 11:45 - 12:00 (Ενθετο) **Είμαστε Παντού** Ιάσωνας Παναγιωτόπουλος
- 12:00 - 13:55 **Κόκκινο πι-πέρι** Στέλιος Ελληνιάδης
- 13:55 - 14:00 (Ενθετο) **Ρεμπέτικα εξάσφαιρα** Πάνος Σαββόπουλος
- 14:00 - 15:00 **Μεσημεριανό Μαγκαζίνο** Δημήτρης Κουκλουμπέρης - Κυριάκος Μαντούβαλος
- 15:00 - 16:30 **Τον πιο μικρό, τον πιο πικρό, τον πιο αγαπημένο** Αλέξης Βάκης
- 16:30 - 17:55 **Λίγο Ελλάδα ακόμη** Ντίνα Μπατζιά
- 17:55 - 18:00 (Ενθετο) **Book Therapy** Μάνια Στάικου
- 18:00 - 19:30 **Total Global** Μάνος Τζανακάκης
- 19:30 - 21:00 **Παίξε κένα χαρούμενο** Γιάννης Πετρίδης
- 21:00 - 22:30 **Στον ωκεανό του ήχου** Θάλεια Καραμολέγκου
- 22:30 - 00:00 **Το λάθος είναι το σωστό** Μαρία Πανοσιάν
- 00:00 - 02:00 **Off Broadway** Γιάννης Καρούνης
- 02:00 - 6:00 **Play list** Επιλογές των μουσικών παραγωγών του Κόκκινου

GUNS GUNS GUNS

Στο Έθνικό πήραμε τα όπλα

«Είμαστε άνθρωποι από τον πλανήτη Γη. Ήρθαμε με ειρηνικό σκοπό. Εκ μέρους όλης της ανθρωπότητας. Ιούλιος 1969 μ.Χ.»

Τα φώτα δεν σβήνουν καθόλου. Η παράσταση ξεκινάει μ’ έναν πυροβολισμό και το θύμα βρίσκεται ανάμεσα στους θεατές. Ο ηθοποιός (Γιώργος Βαλαής) θέτει τα ερωτήματά του. «Πότε άλλαξαν όλα αυτά; Πότε αρχίσαμε να περπατάμε και να μιλάμε στο κιντό; Το ‘97 νομίζω...». Είναι ο πρόλογος για αυτό που θ’ ακολουθήσει. Οι Blitz συνεχίζουν, μετά τη φεστιβαλική επιτυχία της «Κατερίνης», να δίνουν το δικό τους στίγμα, αυτή τη φορά στο Εθνικό. Το “Guns Guns Guns” γράφτηκε, όπως μάθαμε, κατά τη διάρκεια των προβών, οπότε πρόκειται για ένα πρωτότυπο έργο μέσ’ από μια παραγωγική διαδικασία. Η παγκόσμια ιστορία εκτυλίσσεται μπροστά μας μέσ’ από τα σπουδαιότερα γεγονότα του προηγούμενου αιώνα: η πτώση των Τσάρων στη Ρωσία, οι μεγάλοι συγγραφείς, ο Λένιν, ο Στάλιν, ο Χίτλερ, οι Παγκόσμιοι Πόλεμοι, το Βιετνάμ, οι Χίπς, η Μέριλιν, η απόβαση στο φεγγάρι, η εφαρμογή των οικονομικών συστημάτων, η Πτώση του Τείχους, πολιτικοί και διδάσμοι καλλιτεχνες, όλα αυτά παρελαύνουν από μπροστά μας μέσ’ από τους ηθοποιούς που αυτοσχεδιάζουν, αλληλίζουν πρόσωπα και εμφανίσεις, παίζουν με το σκηνικό και τα αντικείμενα δίνοντας με ταχύτητα και ρυθμό την εξέλιξη του κόσμου μας μέχρι το 1989. Η παράσταση έχει έντονη διάθεση για χιούμορ και σαρκασμό. Πέρα από τους πολέμους και τις καταστροφές, το έργο καταπιάνεται με τα ανθρώπινα επιτεύγματα και την εξέλιξη της καθημερινότητάς μας, από την εφεύρεση των τάνερ μέχρι και το Ίντερνετ. Η ιστορία των ανθρώπων εξελίσσεται ή επαναλαμβάνεται μέσ’ από διαδικασίες πόνου και μόχθου, ενώ κατατίθεται μεγάλος φόρος αίματος στο βωμό της παντός είδους κυριαρχίας και επιβίωσης. Το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό και πάμε πάλη. Οι Blitz δίνουν με εύγλωττο τρόπο ένα σύντομο μάθημα ιστορίας μέσ’ από μια φανταστική

επένδυση, που κλείνει το μάτι στην παιδικότητα. Σε κάποια σημεία μάλιστα θυμίζει Monty Python. Θα μπορούσε ίσως να περιορίσει τους μεγάλους μονολόγους της αρχής που κουράζουν και να συμπεριλάβει περισσότερα γεγονότα, αφού πράγματι παραλείπονται σημαντικά θέματα, ενώ δεν καταλαβαίνω γιατί ο αιώνας κλείνει με το 1989. Πέραν του αισθητικού μέρους, που σε γενικές γραμμές είναι προσεγμένο, τέτοια θέματα δραματουργικά πιστεύω ότι μπορούν να χωρέσουν και άλλη ανάληψη και παίδεμα. Μπορούν να προκαλέσουν δυνατότερα συναισθήματα από την απλή αστεία αντιμετώπιση της ιστορίας μας. Οι ατάκες ευστοχούν και ο ρυθμός του έργου είναι πολύ καλός και συνεκτικά δεμένος. Εξαιρετική η Σταυρούλα Σιάμου με τις τεχνικές της δυνατότητες και καλή προσπάθεια από την Αγγελική Παπούλια. Η τελευταία σκηνή με την απόβαση στη Σελήνη υπό τους ήχους του Space Oddity είναι πολύ έξυπνη.

Εθνικό Θέατρο:
Σταυρούλα Σιάμου, Αγγελική Παπούλια, Γιώργος Βαλαής, Χρήστος Πασσαλής, Βαγγέλης Ζηλαντίντσος, Ιπποκράτης Δελβερούδης.

Υ.Γ. Ποτέ μου δεν είχα σκεφτεί τα τάνερ ως τόσο σημαντική εφεύρεση, και όμως είναι.

BRUCE LEE ON STAGE!

ΧΟΡΟΣ & ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ

Έχετε σκεφτεί ποτέ πώς και γιατί μια παράσταση χορού θυμίζει ή μυρίζει (!) πόλεμο; Χορευτές που περνούν από φόρμες που μας φέρνουν στο μυαλό τούμπες, κλωτσιές, μπουνιές, κατρακυλίσματα... Η επιρροή των πολεμικών τεχνών και συναφών πρακτικών στην τέχνη του χορού είναι πολύπλευρη και ολοένα αυξανόμενη, την τελευταία δεκαετία τουλάχιστον. Πόλεμος λοιπόν, όχι με όπλα, αλλά με το ίδιο το σώμα!

Από τη δεκαετία του ‘80 ήδη, σε όλη την Ευρώπη αλλά και στην Αμερική, οι χορογράφοι, αναζητώντας νέους τρόπους κινητικής έρευνας αλλά και εμπλουτισμού του κινητικού λεξιλογίου που χρησιμοποιούν, απευθύνθηκαν σε διάφορες «ανατολικές» πρακτικές, όπως η Γιόγκα, το Tai Chi, το Butoh, αλλά και πιο παραδοσιακές τέχνες του πολέμου, όπως το Aikido, το Kung Fu, η Capoeira, το Ninjutsu κ.λπ. Αυτό πιθανώς ξεκίνησε παράλληλα και με την έμφυτη περιέργεια των ίδιων των χορευτών ν’ αναζητήσουν άλλους τρόπους εκγύμνασης του σώματος και τροφοδοσίας των κινητικών δυνατοτήτων τους. Ειδικά ο σύγχρονος χορός απαιτεί πλέον από τους ερμηνευτές να έχουν πολύ καλό κέντρο βάρους και γείωση, αλλά και την αυτονόητη άνεση με την είσοδο και έξοδο τους από το πάτωμα. Συχνά τα κύρια χαρακτηριστικά είναι η ταχύτητα, η γρήγορη εναλλαγή ρυθμού, τα ακροβατικά στοιχεία και η έμφαση στην έννοια του partnering (κίνηση σε ντουέτο), με περίπλοκους χειρισμούς. Έτσι, με φυσικό τρόπο, συναντήθηκαν οι ανάγκες του νέου χορευτικού κόσμου, αλλά και το ολοένα αυξανόμενο ενδιαφέρον των ανθρώπων να γυμναστούν με εναλλακτικούς τρόπους. Μερικές μορφές πολεμικών τεχνών που φαίνεται να έχουν ασκήσει τη μεγαλύτερη επιρροή είναι οι εξής: **Η βραζιλιάνικη Capoeira** -ίσως και η πιο «χορευτική» πολ. τέχνη-, όπου οι συμμετέχοντες διαμορφώνουν έναν κύκλο (roda) και επιδίδονται στο τραγούδι, παίζουν μουσικά παραδοσιακά όργανα όπως το μπεριμπάου και «μονομαχούν» σε ζευγάρια, με πολλή ακροβατικά, στηρίξεις στα χέρια, ρόδες. **Το κινέζικο Kung Fu**, το οποίο συμπεριλαμβάνει διάφορα στιλ που συνήθως προσομοιάζουν διάφορα ζώα, απ’ όπου δανείζονται και το όνομά τους (τίγρη, φίδι, αετός, μαιμού, γερανός). Η εκμάθηση γίνεται συνήθως μέσω των taolu (=φόρμες στα ελληνικά). Πρόκειται περί κινητικών φράσεων αποτελούμενων από γροθιές, κλωτσιές, λακτίσματα, άλματα. **Το ιαπωνικό Aikido**, με ιδρυτή τον Morihei Ueshiba στις αρχές του 20ου αιώνα, στόχος του οποίου ήταν η ανάπτυξη μιας πολεμικής τέχνης με αμυντικό χαρακτήρα, όπου δίνεται έμφαση στη μετατόπιση του κέντρου βάρους και στον τρόπο με τον οποίο διοχετεύεται η ενέργεια και η δύναμη του επιτιθέμενου. Επίσης, δύο ακόμη κινέζικες πρακτικές που φαίνεται να έχουν επηρεάσει με διάφορους τρόπους τη χορευτική τέχνη, είναι το **Tai Chi** και το **Qigong**. Πρόκειται ουσιαστικά για ενεργειακές ασκήσεις.

Μερικά παραδείγματα παντρεμάτων του χορού με τις πολεμικές τέχνες: Το 1999 ο χορογράφος, χορευτής και δάσκαλος Paul Douglas εγκαίνιασε τον χώρο MovingEast στο Λονδίνο, όπου λειτουργούν μαθήματα τόσο σύγχρονου χορού, όσο και πολεμικών τεχνών -κυρίως Aikido- και που απευθύνεται σε ανθρώπους που συνήθως εξασκούνται και στα δύο. (<http://www.movingeast.co.uk/>) Ο γνωστός χορογράφος και χορευτής Sidi Larbi Cherkaoui, της κολεκτίβας “Les Ballets C de la B”, ταξίδεψε τον Μάιο του 2007 στην Κίνα και συγκεκριμένα στο ναό των Σαολίν στην επαρχία Χουνάν. Εκεί, αφού ήρθε σε επαφή με τη φιλοσοφία, τον τρόπο ζωής των νεαρών βουδιστών μοναχών, καθώς και με την πρακτική εξάσκηση του kung fu, δημιούργησε το έργο Sutra, εντάσσοντας μέσα του 17 μοναχούς..! Για τον Cherkaoui, θαυμαστή του Bruce Lee από μικρή ηλικία, το ταξίδι αυτό διέυρυνε την αντίληψή του για το ανθρώπινο σώμα. Στη Ελλάδα δεν υπάρχουν πολλοί χορευτές ή χορογράφοι που ασχολούνται με τις πολεμικές τέχνες. Μια ομάδα που σίγουρα έχει ενσωματώσει τέτοια στοιχεία στη δουλειά της είναι η Rootless Root, που ιδρύθηκε από τους πρώην χορευτές του Wim Vandekeybus, Λίντα Καπετανέα και Jozef Fucek (<http://www.rootlessroot.com>). Κάποτε επίσης έγινε μια σχετικά πετυχημένη προσπάθεια να συνδυαστούν αυτές οι πρακτικές σε ένα ενιαίο μάθημα κίνησης, στο στούντιο «Καλιδοδοσκόπιο» της Λίλης Αρζιμάνογλου. Αυτό το εγχείρημα βέβαια απαιτεί, εκτός από γερές γνώσεις και καλή οργάνωση, ανοιχτά μυαλά και από τις δύο πλευρές ;)

Φωτογραφίες από το έργο Sutra του Sidi Larbi Cherkaoui

MY DEAR CALVIN

Τόσα χρόνια τριγύρω μας, παθαίνουμε πλάκα κάθε φορά με τα τραγούδια τους, με τη σκηνική τους παρουσία (τους έχουμε δει ντυμένους με στολή αστροναύτη και μανιτάρι, μέχρι και σπíti!) και με τα πανέμορφα D.I.Y. artworks των κυκλοφοριών τους. Με αφορμή την κυκλοφορία του πρώτου τους LP είπαμε δυο κουβέντες μαζί τους.

Πόσο σημαντικό είναι για σας το artwork των δουλειών σας και γενικότερα η εικαστική παρουσία σας σαν συγκρότημα;
Είναι ένα ακόμα μέσο να εκφράσουμε τους εαυτούς μας, όπως ακριβώς και η μουσική. Μερικές φορές δεν είμαστε σίγουροι αν φτιάχνουμε το artwork για να συνοδεύει τη μουσική μας, ή το αντίθετο.

Μετά από πολλά χρόνια D.I.Y. παραγωγών και κυκλοφοριών είσαστε πια σε μια πολύ καλή, «νορμάλη» εταιρία (Archangel). Ποιες είναι οι αλλαγές και οι διαφορές που βλέπετε σε σχέση με το παρελθόν σας;
Τώρα πια, κάνουμε meetings στα γραφεία της Archangel στο Χαϊλάνδρι και τρώμε Simply Burgers, που στο Χαϊδάρι δυστυχώς δεν εξυπηρετούν.

Ξεκινήσατε το 2004 οι δυο σας, στη συνέχεια προέκυψε μια full band και τώρα πάλι θα εμφανιστείτε μόνοι σας. Τι επιρροές έχουν αυτές οι αλλαγές στον ήχο σας και πόσο σας έχουν βοηθήσει ή δυσκολέψει;
Στην αρχή που ήμασταν μόνοι μας δεν μπορούσαμε ν’ αντεπεξέλθουμε στις όλο και πιο μεγαλόπνοοες προσδοκίες που είχαμε για τον ήχο μας. Έτσι φωνάξαμε γνωστούς, που έγιναν φίλοι, πιο έμπειρους και πιο ταλαντούχους μουσικούς από εμάς, να μας βοηθήσουν. Για λίγο ήταν όλα ονειρικά. Κατά βάθος όμως, τα παιδιά αναγκάζονταν να περιορίζουν τους εαυτούς τους για να παίξουν αυτά που τους ζητούσαμε. Έτσι, μείναμε ξανά μόνοι μας, εμείς και το όραμα, με μερικούς καλούς φίλους παραπάνω.

Μετά από τόσα χρόνια παρουσίας πώς βλέπετε τα πράγματα στην ελληνική μουσική πραγματικότητα;
Μόνο λίγο καιρό ξαποσταίνει και ξανά προς τη δόξα τραβά, τραβά, τραβά. Και ξανά προς τη δόξα τραβά.

Μουσικοί και γενικότερα καλλιτέχνες που σας έχουν επηρεάσει;
Κάθε live, cd, τραγούδι, βίντεο, συνέντευξη και φωτογραφία που συναντούμε μας επηρεάζει, είτε είναι του γούστου μας είτε όχι. Έχουμε ανακαλύψει πολλά για αυτό που θέλουμε να κάνουμε μέσα από όσα μας απωθούν. Θέλουμε να είμαστε το υπόλοιπο αυτού που δεν θέλουμε να είμαστε.

Τα σχέδιά σας για το μέλλον;
Δεύτερος δίσκος, γραμμένος στο σπίτι, όπως θα έπρεπε -για πολλούς λόγους- να έχει γίνει και με τον πρώτο. Οικογένεια και παιδιά, επίσης, σιγά - σιγά.

www.myspace.com/mywetcalvin | www.mywetcalvin.com | mywetcalvin@yahoo.co.uk

Το album λέγεται All Great Events, βγαίνει από την Archangel στις 22 Φεβρουαρίου και το επόμενο live γίνεται στον φιλοδογικό σύλλογο «Παρνασσός», στην Πλ. Καρύτση, το Σάββατο 13 Μαρτίου στις 9.15 ακριβώς, με είσοδο 10 Ευρώ.

ELECTRONICAT

Η απολαυστική πλευρά του κορεσμού

Πίσω από το «πιασάρικο» αυτό λογοπαίγνιο κρύβεται ο Fred Bigot, μάστορας πειραγμένων και κορεσμένων ηλεκτρονικών ήχων και της ενσωμάτωσής τους σε ένα rock’n’roll / garage ηλίσσιο. Εν όψει της επερχόμενης live εμφάνισής του στην Αθήνα, απαντά σε ορισμένες ερωτήσεις, εντείνοντας ακόμη περισσότερο την περιέργειά μας γύρω από το φαινόμενο αυτό της underground σκηνής της γερμανικής πρωτεύουσας.

Το όνομα Electronicat είναι ταυτόσημο με έναν χαρακτηριστικό ήχο-σήμα κατατεθέν: ένα είδος συνεχούς, παραμορφωμένου βόμβου που «ντύνει» τα διάφορα κομμάτια, τα οποία απαρτίζουν μια πληθώρα κυκλοφοριών (ήδη διαθέτει στο ενεργητικό του 7 άλμπουμ!). «Πριν 10 χρόνια, ανακάλυψα έναν τρόπο να δημιουργώ τραγούδια χρησιμοποιώντας τόσο το ρυθμό όσο και τις νότες σαν βάση, με τη βοήθεια μονάχα ενός μουσικού οργάνου» μας πληροφορεί, πριν αποκαλύψει το μεγάλο του μυστικό: «Συνδύασα την μπότα ενός Roland TR808 και ένα πετάλι παραμόρφωσης Rat. Πήγα την παραμόρφωση στο τέρμα, καθώς και το bass drum decay και δημιουργήθηκε ένας τόνος. Αυτό στη συνέχεια εξελίχθηκε στη γνωστή “βάση” του μπάσου και ρυθμού Electronicat». Με την προσθήκη κιθάρας, αναλογικών συνθεσάιζερ, drum machine, διαφόρων πεταλιών και ενίοτε επεξεργασμένων φωνητικών, ο Bigot έχτισε έναν πολύ ιδιαίτερο ηλεκτρονικό ήχο, με μεγάλες δόσεις ψυχεδέλειας. «Όταν προκαλείς κορεσμό ήχων, η μορφή είναι λιγότερο σημαντική. Η μουσική αυτού του τύπου (drone music) έχει να κάνει με την ηχητική ενέργεια και δεν διαθέτει κανέναν περιορισμό όσον αφορά στο χώρο και στο χρόνο». Το ενδιαφέρον είναι ότι γύρω από τον πειραματικό αυτό βόμβο, περιστρέφονται στοιχεία που

μουσικής, είτε πρόκειται για garage εφάμιλλο των Cramps (“Wop Doo Wop”), πρωτόγονη exotica (“Dans Les Bois”) ή αγριεμένη disco (“Flesh + Accessories”). Ο Bigot ξεκίνησε με πειραματικές ηλεκτροακουστικές συνθέσεις που συνόδευαν καλλιτεχνικά εγχειρήματα. «Δούλεψα με μουσικούς όπως ο Kasper T. Toeplitz, χορογράφους όπως ο Sylvain Prunenec, σκηνοθέτες όπως η Celia Houdart και εικαστικούς όπως η Cécile Babiolo. Στη συνέχεια αποφάσισα να ξεκινήσω το προσωπικό μου μουσικό εγχείρημα, παραμένοντας όμως ανοιχτός σε συνεργασίες». Έτσι γεννήθηκε ο Electronicat, που έμελλε να πάρει οριστική μορφή μέσα στην αναβράζουσα ατμόσφαιρα του πρώην Δυτικού Βερολίνου. «Η μετακίνηση αποτελεί ανάγκη για ορισμένους καλλιτέχνες. Υποθέτω ότι ανήκω σ’ αυτήν την κατηγορία. Έμεινα στο Παρίσι επί 11 χρόνια. Έπειτα μετακόμισα στη Βιέννη όπου έμεινα για ένα χρόνο. Το 2003 αποφάσισα να πάω στο Βερολίνο, όπου βρίσκομαι ακόμη». Σκοπεύει άραγε να παραμείνει για καιρό; «Η πόλη μου αρέσει. Η ποιότητα ζωής είναι καλή, παρότι ο καιρός μπορεί να γίνει καταθλιπτικός, ιδιαίτερα το χειμώνα. Οι περισσότεροι φίλοι μου –μουσικοί, καλλιτέχνες και μη– βρίσκονται εδώ. Η ατμόσφαιρα αλληλάζει βέβαια, όπως σε κάθε δημοφιλή πόλη. Η γειτονιά μου έχει ήδη μεταλλαχθεί –μέσω ανάμεσα στο Kreuzberg και το Neukolln, που θεωρείτο εργατική συνοικία. Τώρα όμως είναι trendy, καινούργια μπαρ ανοίγουν, καινούριες φάτσες κυκλοφορούν και οι τιμές ανεβαίνουν». Πέρα από τις προσωπικές του κυκλοφορίες, είναι υπεύθυνος για μια σειρά από remixes που φέρουν τη χαρακτηριστική υπογραφή του, σε κομμάτια των Depeche Mode, Stereo Total, Captain Comatose και πολλών άλλων. Τι συμβαίνει όμως επί σκηνής, όταν βρίσκεται μόνος με τα λιγοστά εξαρτήματά του ενάντια στο κοινό; «Είναι μια μοναδική εμπειρία. Μια συναυλία μπορεί να σου αλλιάξει τη ζωή. Είναι εκεί. Ρέει. Όταν η σύνδεση ανάμεσα στο μουσικό και στο κοινό λειτουργήσει, τότε δημιουργούνται παντού ανατριχίλες και αγαλλίαση». Όσο για τον ίδιο, τι μπορεί να του προκαλέσει τέτοιου είδους συναισθήματα; «Ένα σωρό πράγματα! Ενδεικτικά αναφέρω: η θάλασσα, ο ωκεανός, στοιχεία της φύσης όπως καταιγίδα, βροχή, ανατολή, ηλιοβασίλεμα, ηλιοφώτος, ο ηλεκτρισμός, ο έρωτας, οι φίλοι, κάποια ζώα, το καλό φαγητό, ο κινηματογράφος, η underground κουλτούρα και αυτό που αποκαλούμε μουσική».

Ο Electronicat θα εμφανιστεί live το Σάββατο 6 Μαρτίου στα Six D.O.G.S. www.electronicat.com | www.myspace.com/electronicat

GOOD SHOES
Καιρός ήταν!

Φύγανε 3 χρόνια σχεδόν από την πρώτη κυκλοφορία του ντεμπούτου άλμπουμ των Good Shoes, “Think Before You Speak”, και επιτέλους το απαισιόδοξο –όσον αφορά στον τίτλο του– δεύτερο άλμπουμ, “No Hope, No Future”, είναι γεγονός. Η αλληλαγή στον ήχο είναι φανερή, ειδικά στη χαρακτηριστική κιθάρα τους, παρόλο που η αλληλαγή στη σύνθεση του γκρουπ έχει να κάνει με την αποχώρηση του μπασίστα τους Joel Cox, και την αντικατάστασή του από τον Bob Matthews. Ναι μεν υπάρχει αισθητή βελτίωση στην ποιότητα του ήχου και πρόκειται για μια πολύ καλή δουλειά παραγωγή, το “No Hope, No Future” είναι ένα εξαιρετικό indie album, αλλά αρκετά μακριά από το ντεμπούτο τους, το οποίο δεν διστάζω να το κατατάξω στις υψηλότερες θέσεις των αγαπημένων μου άλμπουμ της δεκαετίας που μόλις πέρασε.
www.goodshoes.co.uk

EXTRA LIFE

Ορχηστρικές συνθέσεις με κινηματογραφικό ύφος, progressive και gothic στοιχεία σε σκοτεινό φυσικό φόντο, οι Νεοϋορκέζοι Extra Life έχουν έναν ιδιαίτερο ήχο που πιστεύω αξίζει τον κόπο ενός ακούσματος τουλάχιστον. Μόλις κυκλοφόρησαν και το άλμπουμ τους, “Made Flesh”.
extralifetheband.blogspot.com

THESE NEW PURITANS
Στον κόσμο τους

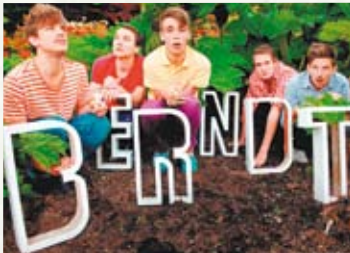
Περίεργοι, δύσκολοι και διαφορετικοί όπως πάντα οι These New Puritans, έχουν ένα δικό τους χαρακτηριστικό και πρωτότυπο στυλ, το οποίο φροντίζουν να επιδεικνύουν σε κάθε κυκλοφορία τους. Το “Hidden” είναι το δεύτερο studio άλμπουμ τους, του οποίου το δελτίο τύπου που κυκλοφόρησε από την εταιρεία τους, Angular Recordings, τα ήλει όλα: “six-foot Japanese Taiko drums, a thirteen piece brass and woodwind en-semble, sub-heavy beats, prepared piano, a children’s choir, foley recording techniques (including a melon with cream crackers attached struck by a hammer, used to simulate the sound of a human head being smashed), and the ethereal voice of Heather Marlatt from dream-pop group Salem”. Τα συμπεράσματα δικά σας!
www.thesenewpuritans.com

THE ELECTRIC POP GROUP
Swedish pop made in England

Τον Δεκέμβρη του 2006 οι Σουηδοί Electric Pop Group κυκλοφόρησαν το εξαιρετικό ντεμπούτο ομώνυμο άλμπουμ τους, το οποίο είχε χαρακτηριστικό pop C86 ήχο και καταφανέστατες επιρροές από τους θρυλικούς Razorcuts. 3 χρόνια μετά κυκλοφορούν το “Seconds”, ένα δεύτερο άλμπουμ πάντα με pop επιρροές, αλλά που αυτή τη φορά παραπέμπουν περισσότερο σε Sarah Records -και συγκεκριμένα Another Sunny Day, Orchids και Brighter. Το καταπληκτικό αποτέλεσμα δείχνει για άλλη μια φορά πως η βρετανική pop κουλτούρα ταιριάζει απόλυτα στα σουηδικά γκρουπ, και ειδικά σε σχήματα όπως οι Electric Pop Group.
www.myspace.com/theelectricpopgroup

THE BERNDT
Στα πάνω τους

Σουηδοί και οι Berndt, από το Γκέτεμποργκ, ζωντανοί και πάντα ευδιάθετοι με ήχο indie-pop punk που θυμίζει αρκετά στο ύφος και στυλ τους Ουαθούς Los Campesinos. Το “GBGBG” είναι η πρώτη τους μεγάλη κυκλοφορία μετά από τα EPs “Walk” και “Bar! Bar!” του 2006, με κύριο χαρακτηριστικό τον ενθουσιασμό και την καλή διάθεση που αντανakλάται και στο πολύχρωμο και πολύ χαρούμενο εξώφυλλό του. Από κει και πέρα οι The Berndt ξεκίνησαν την πρώτη τους μεγάλη περιοδεία, η οποία ολοκληρώνεται στα τέλη Φεβρουαρίου και περιλαμβάνει σχεδόν όλη την Ευρώπη! Επαναλαμβανώ... «σχεδόν» όλη την Ευρώπη...
www.theberndt.com

In memory of...
ΚΩΣΤΑΣ (FEVER) ΠΟΘΟΥΛΑΚΗΣ

... Αν στον παράδεισο υπάρχει έστω και ένα συγκρότημα που παίζει καθαρόαιμο ροκ, τότε στη θέση του κιθαρίστα σίγουρα βρίσκεται ο Fever...

Ο Κώστας Ποθουλάκης, ένας κιθαρίστας θρύλος, ξεκίνησε την καριέρα του αρχές του ‘80 σαν μέλος των Παρθενογένεσις, του πρώτου νεοκυματικού συγκροτήματος της ελληνικής ανεξάρτητης σκηνής. Μετά έρχονται οι Villa 21, οι οποίοι ξεκινούν σαν ντουέτο με τον Κώστα (κιθάρα-φωνή) και τη σύντροφό του Άντα Λαμπάρα (συνθεσάιζερ). Κυκλοφορεί το πρώτο επτάιντσο, “I see no/a dream”, στην ανεξάρτητη Creep records, όπου προστίθενται δύο νέα μέλη, ο Ανδρέας Παπαδόπουλος (μπάσο) και ο Μπάμπης Δαλίδης (τύμπα-να), ο οποίος ήταν και το αφεντικό της Creep. Με αυτή τη σύνθεση παραμένουν έως το τέλος του 1990, οπότε αποχωρεί ο Ανδρέας κι έρχεται στη θέση του ο Νίκος Δοίκος, που κι αυτός φεύγει κι έρχεται τελικά ο Νίκος Τάγκαλος έως το 1992, όταν και οι Villa 21 διαλύονται οριστικά, στην πιο σημαντική φάση της ιστορίας τους. Στα δέκα αυτά χρόνια άφησαν πίσω τους τέσσερα άλμπουμ, τρία επτάιντσα, ένα Ε.Ρ. και κάποια κομμάτια σε συλλογές, σημαντική κληρονομιά για τους νεότερους. Κορυφαία τους στιγμή υπήρξε το τρίτο άλμπουμ, “Electric Poison”, που καθιέρωσε το γκρουπ σαν ένα από τα σημαντικότερα που πέρασαν από την Ελλάδα και άνοιξε τις πόρτες για το εξωτερικό. Ο δίσκος έφτασε στο Νο 6 στα ανεξάρτητα charts στην Αυστρία, οπότε τον Ιούνιο του ‘88 το γκρουπ κάνει μια μίνι επιτυχημένη περιοδεία στη χώρα αυτή. Μετά τους Villa, η Άντα σχηματίζει τους Nonmandoll, ένα καθαρά girlgroup, ενώ το δίδυμο Δαλίδης-Ποθουλάκης θα ξανασμίξει στους Headquake. Επειδή όμως στη ζωή τα πράγματα δεν είναι πάντα όπως θα θέλαμε, έρχεται ένα τροχαίο ατύχημα, με αποτέλεσμα ο Κώστας Ποθουλάκης να βρει τραγικό θάνατο. Ήταν 30 Μαΐου του 1993... Λίγες μέρες αργότερα, στις 19 Ιουνίου, κάποιοι πραγματικοί του φίλοι διοργανώνουν στη μνήμη του ένα μίνι φεστιβάλ στο Πεδίο του Άρεως, σαν ύστατο χαιρε σε έναν μεγάλο μουσικό που έφυγε στα 35 του χρόνια, τόσο άδοξα. Η συναυλία αυτή ήταν μία από τις σημαντικότερες στιγμές στην ιστορία της ανεξάρτητης ελληνικής σκηνής. Στόμα με στόμα και με ελάχιστη διαφήμιση από κάποιες ραδιοφωνικές εκπομπές της εποχής, πάνω από 1500 άτομα -αν δεν με απατά η μνήμη μου- μαζεύτηκαν εκείνο το Σαββατόβραδο για να τον τιμήσουν. Τα συγκροτήματα που έλαβαν μέρος ήταν οι Spider’s Web, Honeydive, Echo Tatoo, Nonmandoll, Last Drive, Headquake και Τρύπες. Στις μεγάλες στιγμές του φεστιβάλ ήταν η εμφάνιση των Nonmandoll, με την Άντα να παίζει με την κιθάρα του Κώστα, η εμφάνιση των Last Drive όπως πάντα καταγιστική, καθώς και οι Τρύπες, που έδωσαν ένα σπάνιο ακουστικό σετ. Στα ευτράπελα, δεν έλειψαν βέβαια και κάποια άτομα που δεν ήξεραν καν ποιος ήταν το τιμώμενο πρόσωπο της βραδιάς, αλλά πήγαν μόνο και μόνο για ν’ ακούσουν τις Τρύπες και τα σουξέ τους...

Analysis

The chemical reaction between you and me is still unknown.
Could be natural as nitrogen, comfortable as oxygen or choking as CO2.

Καπέλο: Nautica
Τον: Nautica
Jeans: WESC, Prime Timers
Παπούτσι: Alife, Prime Timers

Τον: Ringspun, Prime Timers
Jeans: Freesoul, Prime Timers
Μποτάκι: Dr. Martens

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΣΤΟ ΔΙΚΤΥΟ
και μια σάαση στην πραγματικότητα

Δημήτρης Φουτρήs,
«Η Πτώση των Αγγέλων της Αμφισβήτησης», 2009
ψηφιακή εκτύπωση σε γυαλί, φύλλα χρυσού 22κ., ξύλο,
χαρτόκουτο, ταινία, χρώμα καζεϊνης, γυαλί, διαφάνεια

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΚΥΚΝΟΥ

*I bless you madly
Sadly as I tie my shoes
I love you badly
Just in time, at times, I guess*

Το **Cygnnet Committee** κυκλοφόρησε το 1969, στο album Space Oddity. Ήταν η χρο- νιά που ο -σχεδόν άγνωστος ακόμα- **David Bowie** τραγουδούσε στο Three Tuns pub στο προάστιο του Beckenham, ελπίζοντας ότι το Arts Lab που ίδρυσε επί τόπου με τους φίλους του θα κρατούσε ζωντανό το δημιουργικό hippie underground. Στο δίλημμα ανάμεσα στην υπεραπλούστευση (love, sex & rock&roll) και τη στράτευση των ριζοσπαστικών, ο Bowie επιλέγει ένα παράξενο είδος «παθιασμένης στοχαστικό- τητας». Η «Επιτροπή του Μικρού Κύκνου» είναι το τραγούδι του, που χάρη σε στίχους και μουσική εκφράζει καλύτερα από οτιδή- ποτε έγραψε ο ίδιος, αλληά και άλλοι έκτοτε, την τραγική ειρωνεία των χαμένων σκοπών. Τη βία και το γελοίο του Κοινού Καλού. Το κενό των μαζικών συνθημάτων που δεν είναι κτήμα κανενός. Τη βουλιμική ανάγκη για ελπίδα και σωτηρία. Στις Ελεύθερες Χώ- ρες, εκεί που όλοι «αναγκάζονται να είναι ελεύθεροι και αναγκάζονται να πιστέψουν», οι επαναστάτες φτιάχνουν μια επιτροπή για να επιβάλει το σωστό στους συγχρόνους της (τα κυκνόπουλλα) και πορεύονται προς την πλήρωση υπό έναν κοινό ύμνο:

*“I believe in the power of good
I believe in the state of love
I will fight for the right to be right
I will kill for the good of the fight for the right to be right”.*

Το εννιάηπτο και βάλλε (!) τραγούδι τελειώνει με τον νεαρό Bowie να φωνάζει, απειλησμένα και παράφωνα, αφαιρώντας: “We want to live. We want to live... I want to live. I want to live... Live. Live. Live”. Ό,τι ακολούθησε σε δεκαετίες -από τα ναρ- κωτικά για το Τώρα, στο ξινισμένο lifestyle για το Αύριο και τελικά στο αφηρημένα εξιταρισμένο (το avatar απαθές) του εικο- νικού Συνεχούς θα μπορούσε πιθανώς να συνοψιστεί σε αυτούς τους στίχους.

[http://www.youtube.com/
watch?v=DKMSgZo9c8s](http://www.youtube.com/watch?v=DKMSgZo9c8s)

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΔΕΣΠΟΤΙΣΜΟΣ

Από το τεύχος 4 (Διανοούμενοι και μάζες) του εξαιρετικού **περιοδικού Bedeutung**:
...
Αλέξανδρος Σταύρακας:
«Θα λέγατε ότι (επιβεβαιώνονται) οι φόβοι του Tocqueville όταν μίλησε για τον δημοκρατικό δεσποτισμό ως την κατάσταση του να γίνεται κανείς τόσο πολιτικά απαθής και κομφορμιστής ώστε να παρουσιάζει έλλειψη της επιθυμίας για αντίσταση;»
Noam Chomsky:
«Δεν νομίζω ότι “απαθής” είναι η σωστή λέξη και το ίδιο νομίζω ισχύει και για το “κομφορμιστής”. Οι άνθρωποι αισθάνονται απελ- πισμένοι. Δείτε την καμπάνια του Ομπάμα το 2008... Τα πραγμα- τικά πολιτικά ζητήματα ήταν κάπου στην άκρη και, για αρχή, οι περισσότεροι άνθρωποι δεν γνώριζαν καν ποια είναι. Οι λέξεις που επαναλαμβάνονταν συνεχώς, στο τυπικό στιλ των διαφημιστικών εκστρατειών, ήταν «ελπίδα» και «αλληλαγή». Λοιπόν αυτό δεν έχει νόημα. Αλληά δουλεύει, γιατί οι διαφημιστές καταλαβαίνουν τις λαϊκές διαθέσεις. Οι άνθρωποι ήθελαν «ελπίδα» και «αλληλαγή» γιατί δεν είχαν ελπίδα και δεν τους άρεσε αυτό που υπήρχε. Τώρα, αυτό δεν είναι απάθεια. Είναι σημάδι ενός είδους αποσύνθεσης της κοινωνίας».
...
http://www.bedeutung.co.uk/index.php?option=com_content&view=article&id=1168&Itemid=51

SWORNHAYLINGLEI

Η δουλειά του **Δημήτρη Φουτρή** μου άρεσε πάντα για τους ίδιους λόγους που με αφορούν και τα παραπάνω. Η πρόσφατη έκθεσή του στο Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλθάνα Τούντα (3.12.09-23.1.10) ήταν ίσως η πλέον ώριμη και συστηματική. Και η πιο χαρακτη- ριστική ενός καλλιτεχνικού ύφους το οποίο χρησιμοποιεί μια πολύ συγκεκριμένη, και γί’ αυτό ακριβώς συχνά παρεξηγημένη ή μερικώς κατανοητή, προστακτική μέσων: αισθητική Heavy Metal, συμβολισμούς θρησκευτικής προέλευσης, αναφορές στην cult εικονογραφία των κόμικς και στη λογοτεχνία, γλωσσολογικούς γρίφους, τελετουργικό και μουσική, σπονδές στην πολιτική της μνήμης και την αυθαιρεσία της φιλοσοφίας. Αυτό το σύμπαν του Φουτρή είναι, σε κάθε παρουσίασή του, αυθεντικό, στέρεα δομη- μένο και με ιδιαίτερη δεξιοτεχνία φιλοτεχνημένο. Η πρόσφατη έκθεση επιβεβαιώνει επιπλέον την εξαιρετική αίσθηση του χώρου και της ερμηνείας του, που κατά τη γνώμη μου διακρίνει τη δου- λειά αυτή συνοηικά, αν παρατηρήσει κανείς τις εκάστοτε εκδηλώ- σεις της. Στον ευφυή τρόπο με τον οποίο ο Φουτρήs χειρίζεται την αίσθουσα της γκαλερί -ως αυτή να είναι το κατεξοχήν έργο και το μικρό μαύρο δωμάτιο με τα γλυπτά του, όπως και η μουσική εκτός να είναι ένα alien, μια μορφή φαντάσματος ή συνείδησης- και στην κατεξοχήν πολιτική παρατήρηση που, ήσυχα, σοβαρά και εντελώς παραπληνητικά, εμπεριέχει ο τρόπος του, βρίσκει κανείς κάτι από τον τρόπο του Λάβκραφτ, τον οποίο άλλωστε θαυμάζει ο καλλιτέχνης:
Όπως έχει σημειωθεί για το συγγραφέα, «εισάγοντας τον υλισμό στην καρδιά του τρομακτικού και του θαυμαστού δημιούργησε ένα

καινούργιο είδος. Στο είδος αυτό το θέμα δεν είναι πλέον αν πιστεύει κανείς ή όχι, όπως στις ιστορίες με βρυκόλακες ή με ηυκάνθρωπους. Δεν προσφέρεται μέσα σε αυτό καμιά δυνατότητα επανερμηνείας ή διαφυγής. Καμιά άλλη εκδοχή του φα- νταστικού δεν είναι λιγότερο ψυχολογική, λιγότερο συζητήσιμη».

Μισέλ Ουεληπέκ: Χ.Φ.Λάβκραφτ: εναντίον του κόσμου, εναντίον της ζωής, εκδ. Εστία

Δημήτρης Φουτρήs,
«Πρέπει να είμαι δίκαιος
(Κατά τον Κάφκα)», 2009
γυαλί, ξύλο, χρώμα καζεϊνης, λάστιχο

Σκέψεις για ένα μέλλον που θα ελέγχεται από σκέψεις...

Τι ενδέχεται να αλληλάξει στο μέλλον αν τα interfaces διαβάζουν κατευθείαν τη σκέψη; Αν δεν χρειαζόμαστε πλέον πληκτρόλογιο, ποντίκι ή joystick και απλά φοράμε/ή συνδεόμαστε με ένα σύστημα από σένσορες που διαβάζουν τα κύματα, τις κινήσεις των νευρώνων του εγκεφάλου;

Surrogates. Photo: Stephen Vaughan
©Touchstone Pictures, Inc. All Rights Reserved

Το θέμα, αν και δεν είναι τόσο νέο, ήρθε και πάλι στο προσκήνιο μέσ’ από τις προσεγγίσεις δύο ταινιών του 2009, του **Avatar** του Cameron και του **Surrogates** του Mostow. Στο Avatar, ο ανάηρος πρωταγωνιστής, μπαίνοντας σε ένα περίεργο κουβούκλιο συνδέεται με το άβατάρ του, το ελέγχει μόνο με τη σκέψη του και ζει μια δεύτερη πραγματικότητα μέσ’ από αυτό. Στο Surrogates, το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού των πόλεων ελέγχει χαρακτήρες, άβαταρς, τα ηλεγόμενα «υποκατάστατα» και ζει με ασφάλεια μέσω αυτών. Τα φιλμ, σαν ταινίες φαντασίας και περιπέτειας κινδυνολογούν και νηικολο-γούν, δίνοντας λύσεις με ήρωες που σώ-ζουν όχι απλά ζωές, αλλά οικοσυστήματα και κοινωνίες... Η προηγμένη τεχνολογία τελικά εμμέσως καταδικάζεται, οι εμπνευ-στές της μετανιώνουν ή τιμωρούνται και το ανθρώπινο στοιχείο εξυμνείται και πάλι... Γνωστή η αμερικανική συνταγή και παραπληντική ταυτόχρονα, γιατί διαλύει

τις όποιες ενδιαφέρουσες σκέψεις έχουν δημιουργηθεί στο μυαλό του θεατή. Φαντάζομαι μάλιστα ότι δεν είναι δύσκολο, ειδικά με ταινίες όπως το Surrogates που αναφέρονται στην εξάρτησή μας από «υπο-κατάστατα», οι θεατές να νιώθουν ενοχές στο τέλος για την ψηφιακή ταυτότητα που έχουν σε παιχνίδια ή άλλα δίκτυα. Κάπως έτσι, η ιδέα ν’ αναπτυχθεί περισσότερο η διάσταση μιας μεικτής πραγματικότητας δεν ακούγεται πολύ ελπιδοφόρα. Και ίσως και να μην είναι, απλά για άλλους τελείως λόγους... Στην πραγματικότητα, από άποψη τεχνολογίας τα νέα δεδομένα δεν είναι τόσο μακριά. Ο έλεγχος ενός χαρακτήρα σε ένα σύστημα -όπως π.χ. ένα video game- μέσω της σκέψης είναι ήδη εφικτός. Η Αμε-ρικανο-αυστραλιζική εταιρία **Emotiv** και η αμερικανική **Neurosky** ανέπτυξαν εφαρμογές για παιχνίδια που μπορούν μέσω της ειδικής συσκευής που φορά ο παίκτης να διαβάζουν τη σκέψη του και να τη μεταφράζουν σε κίνηση ή έκφραση. Η τεχνολογία που βασίζεται σε BCI (Brain Computer Interfaces) και ειδικά στη μη παρεμβατική μορφή της τεχνολογίας της ηλεκτροεγκεφαλογραφίας, ήταν αναμενόμενο ν’ αξιοποιηθεί κάποια στιγμή από την αγορά. Αν και αναπτύχθηκε αρχικά με σκοπό να βοηθηθούν, να αυξηθούν ή να επανέλθουν ικανότητες όρασης, ακοής, κίνησης ή μνήμης σε άτομα που το είχαν ανάγκη, ο χώρος της ψυχαγωγίας και ειδικά των video games δεν μπορούσε να μείνει αδιάφορος. Κι ενώ πολλή επιχειρήματα μπορούν ν’ αναπτυχθούν για νέες δυνατότητες «απελευθέρωσης από το σώμα» για τα άτομα με ειδικές ανάγκες, ή για μια νέα ελίτ που θα μπορεί να ‘χει πρόσβαση στην τεχνολογία ή για μια νέα μορφή αποξένωσης κ.λπ. κ.λπ., θέματα που θίγουν και οι κινηματογραφικές ταινίες, η παγίδα δεν είναι εκεί. Τα interfaces δύσκολα θα μείνουν μόνο στα games. Αν μπορούν να διαβάζουν σκέψεις, επιθυμίες και διαθέσεις, μπορούν να φανούν πολύ χρήσιμα και για να φέρουν στην επιφάνεια μια νέα σειρά αναγκών, προϊόντων και διαφημίσεων. Το «πριν από σας, για σας» ενδέχεται να γίνει πραγματικότητα... Αν από την άλλη μπορούσαν ν’ αξιοποιηθούν οι νέες εφαρμογές από κοινωνικά δίκτυα και πλατφόρμες, η συμμε-τοχή μας στο αυριανό κοινωνικό διαδίκτυο μπορεί να βασιστεί σε μια νέα μορφή τηλεπάθειας, όπου θα μαθαίνουμε τις σκέψεις του άλλου χωρίς τη διαμεσολάβηση του γράφω/στέλνω όπως γίνεται σήμερα. Το κρίσιμο ζήτημα, για άλλη μια φορά, είναι όχι η τεχνολογία, αλλά οι μορφές αξιοποίησής της. Αν ο νέος στόχος είναι όντως ο έλεγχος της σκέψης, σίγουρα θα πάμε για νέα επεισόδια στην εποχή που όλα βρίσκονται σε δίκτυο. Πάντως είναι κάπως περίεργο που ο τρόπος λειτουργίας ενός δικτύου θυμίζει τον τρόπο λειτουργίας του ίδιου του εγκεφάλου και του νευρικού συστήματος. Ο έλεγχος του ενός φτάνει τώρα σιγά σιγά να περικλείει και να προϋποθέτει τον έλεγχο του άλλου; Δεν ξέρω αν είναι κινδυνολογία, είναι όμως κάπως ανατριχιαστικό...

VIDEO ART DIGITAL IMAGE INSTALLATION ANIMATION PERFORMANCE ART WEB ART VIDEO INSTALLATION

ATHENS VIDEO ART FESTIVAL 2010

To Athens Video Art Festival, το Διεθνές Φεστιβάλ Ψηφιακών Τεχνών & Νέων Μέσων της Ελλάδας, σας καλεί να συμμετάσχετε στην 6^η του διοργάνωση, που θα πραγματοποιηθεί **7-9 Μαΐου 2010**. Δεν υπάρχει κόστος συμμετοχής. Δεν υπάρχει θεματικός περιορισμός.

ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΗΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΩΝ: **15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2010**

Αναλυτικές οδηγίες & φόρμες συμμετοχής: www.athensvideoartfestival.gr

BELLEVUE

Curated by: Katerina Nikou, Thanos Stathopoulos

04.02 > 13.03.2010

opening: **Wednesday 4 February** 19.30

Participating artists: Dimitris Baboulis, Manolis Baboussis, Katerina Christidi, Maria Friberg, Maurice Ganis, Giorgos Gyparakis, Alexandros Psychoulis, Dimitris Tataris.

Belle Vue, a group show curated by Katerina Nikou and Thanos Stathopoulos opens on Thursday, 4th February 2010, at 19:30, at the Ileana Tounta Contemporary Art Center. The show will run until 13th March 2010.

ILEANA TOUNTA CONTEMPORARY ART CENTER

48, Armatolon & Klefton st, 11471 Athens, GR
tel:+30210-6439466, fax:+302106442852
www.art-tounta.gr, e-mail: ileanatounta@art-tounta.gr

visiting hours Tuesday - Friday: 11:00 - 20:00 + Saturday: 12:00 - 16:00

media sponsors **VELVET** **ozon** **en lefko**

What is What CHARLES JENCKS?

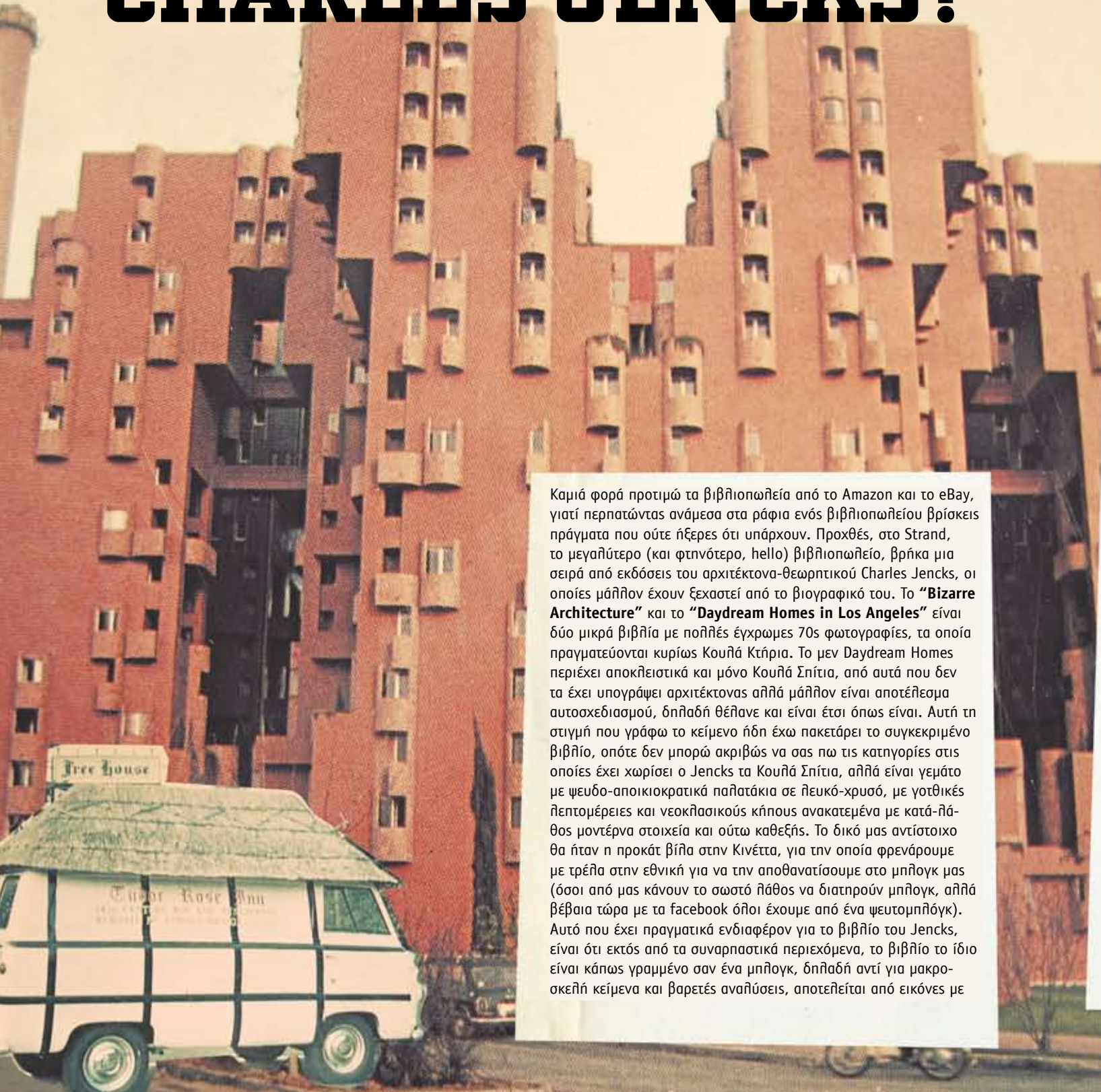
Καμιά φορά προτιμώ τα βιβλιοπωλεία από το Amazon και το eBay, γιατί περπατώντας ανάμεσα στα ράφια ενός βιβλιοπωλείου βρίσκεις πράγματα που ούτε ήξερες ότι υπάρχουν. Προχθές, στο Strand, το μεγαλύτερο (και φτηνότερο, hello) βιβλιοπωλείο, βρήκα μια σειρά από εκδόσεις του αρχιτέκτονα-θεωρητικού Charles Jencks, οι οποίες μάλλον έχουν ξεχαστεί από το βιογραφικό του. Το **“Bizarre Architecture”** και το **“Daydream Homes in Los Angeles”** είναι δύο μικρά βιβλία με πολλές έγχρωμες 70s φωτογραφίες, τα οποία πραγματεύονται κυρίως Κουλά Κτήρια. Το μεν Daydream Homes περιέχει αποκλειστικά και μόνο Κουλά Σπίτια, από αυτά που δεν τα έχει υπογράψει αρχιτέκτονας αλλά μάλλον είναι αποτέλεσμα αυτοσχεδιασμού, δηλαδή θέλησε και είναι έτσι όπως είναι. Αυτή τη στιγμή που γράφω το κείμενο ήδη έχω πακετάρει το συγκεκριμένο βιβλίο, οπότε δεν μπορώ ακριβώς να σας πω τις κατηγορίες στις οποίες έχει χωρίσει ο Jencks τα Κουλά Σπίτια, αλλά είναι γεμάτο με ψευδο-αποικιοκρατικά παλατάκια σε λευκό-χρυσό, με γοθικές λεπτομέρειες και νεοκλασικούς κήπους ανακατεμένα με κατά-λάθος μοντέρνα στοιχεία και ούτω καθεξής. Το δικό μας αντίστοιχο θα ήταν η προκάτ βίλα στην Κινέττα, για την οποία φρενάρουμε με τρέλα στην εθνική για να την αποθανάτισουμε στο μπλογκ μας (όσοι από μας κάνουν το σωστό λάθος να διατηρούν μπλογκ, αλλά βέβαια τώρα με τα facebook όλοι έχουμε από ένα ψευτομπλόγκ). Αυτό που έχει πραγματικά ενδιαφέρον για το βιβλίο του Jencks, είναι ότι εκτός από τα συναρπαστικά περιεχόμενα, το βιβλίο το ίδιο είναι κάπως γραμμένο σαν ένα μπλογκ, δηλαδή αντί για μακροσκελή κείμενα και βαρετές αναλύσεις, αποτελείται από εικόνες με

κείμενολεζάντες, ό,τι πρέπει δηλαδή για όλους εσάς που δεν έχετε πια την υπομονή να διαβάζετε, αλλά θέλτε απλώς να σκρολλάρετε διαγώνια τα κείμενα και ό,τι πιάσει το μάτι.

Το άλλο βιβλίο που βρήκα, είναι το εξίσου -αν όχι περισσότερο- ενδιαφέρον **“Bizarre Architecture”**, το οποίο είναι κι αυτό γεμάτο με «ευρήματα της εθνικής οδού» σαν το Baptist Churchmobile και το Δεινοσαυροκτήριο στο Palm Springs, ανακατεμένα όμως με «σημαντικά» κτήρια όπως το Einstein Tower του Erich Mendelsohn και το House III του Peter Eisenmann (??). Το πώς ο Jencks βάζει στην ίδια έκδοση ανώνυμα αριστουργήματα με επώνυμα αριστουργήματα θα σας το πω όταν διαβάσω το εισαγωγικό κείμενο (δηλαδή ποτέ), παρόλα αυτά η τεχνική της απόλυτης αισθητικής δημοκρατίας είναι και αυτή κάτι που σήμερα, μέσω του απόλυτου αχταρμά που επικρατεί στο ιντερνέτ, τη θεωρούμε σχεδόν δεδομένη. Άλλο εξίσου σημαντικό επώνυμο κτήριο που αναφέρει ο Jencks, είναι το Walden Seven του Ricardo Bofill στη Βαρκελώνη, το οποίο μοιάζει με κτήριο του Γαπωνέζικου Μεταβολισμού ανακατεμένο με space invaders προσωνάκι και λίγο από Salvador Dalí, και με περίεργο τρόπο δημιουργεί μια γέφυρα ανάμεσα στην κατηγορία «σεβάσμια κτήρια» όπως House III και Einstein Tower και «αστεία», κατά λάθος αριστουργήματα τύπου Churchmobile. Ο Bofill είναι μια κάπως αμφιλεγόμενη προσωπικότητα, και όταν ανάφερα σ' ένα φίλο, θεωρητικό αρχιτεκτονικής, ότι σκεφτόμουν να πάρω και ένα βιβλίο του Bofill (τελικά ήταν πολύ βαρύ), με αποκάλεξε «πραγματικά διεστραμμένο». Δεν είναι καθόλου τυχαίο όμως ότι η δουλειά του Bofill βρίσκεται δημοσιευμένη σε ένα βιβλίο του Jencks, γιατί ο αγαπητός Charles ήταν αυτός που λίγο-πολύ έδωσε όνομα σε αυτό που σήμερα ονομάζουμε μεταμοντερνισμό. Τη δεκαετία του 80 εξέδωσε ένα μικροσκοπικό βιβλιαράκι με τίτλο **“What is Postmodernism”**, το οποίο απ' όσο θυμάμαι ήταν το πρώτο αρχιτεκτονικό βιβλίο που απέκτησα (αν εξαιρέσει κανείς τα ατέλειωτα τεύχη με εικονογραφημένες ιστορίες του Erich von Daniken με τις διαστημικές βάσεις σε φλούο ερήμους και πυρηνικές ζούγκλες, αλλά ακόμα και τα Αστερίξ και Οβελίξ που εκ των υστέρων μπορώ να δω με αρχιτεκτονική ματιά – σπίτια Ντολμμέν, τα αγαπητά Μενίρ του Οβελίξ, Βέβαια ως πιτσιρικάς διάβαζα και Μανίνα-Κατερίνα, αλλά αυτά μάλλον στην κατηγορία Gay Pride πάνε παρά στην αρχιτεκτονική, εκτός αν τα ανέλυαν η Beatriz Colomina ή η Keller Easterling, οπότε σίγουρα θα έβρισκαν κάτι αρχιτεκτονικό-gender να πουν).

Αλλά για να επιστρέψουμε στον Jencks και να κλείσει κάπως η εννοιολογική τρύπα που μας άνοιξε η Μανίνα, το **“What is Postmodernism”** παρουσίαζε μερικά από τα πιο σημαντικά έργα του Αμερικανικού Μεταμοντερνισμού, όπως έργα των Michael Graves, Robert Venturi, James Sterling και άλλα πολλά που δεν θυμάμαι απ' έξω και ούτε μπορώ να googlάρω γιατί βρίσκομαι στο gate της πτήσης και δεν έχει τσάμπα ιντερνέτ. Αυτό όμως που θυμάμαι,

είναι ότι το **“what is postmodernism”** δεν γράφτηκε σαν συμβατικό βιβλίο από τον Jencks, αλλά ήταν το αποτέλεσμα μιας αλληλογραφικής διαδικασίας, όπου τα κείμενα και οι επιλογές στέλνονταν σε μια ομάδα από συμμετέχοντες-θεωρητικούς, και έτσι το βιβλίο ήταν αποτέλεσμα συνεργασίας και ανταλλαγής, όπως περίπου γίνεται σήμερα στο ιντερνέτ όταν ανεβάζεις ένα κείμενο και διάφοροι, επώνυμα ή ανώνυμα, αφήνουν σχόλια, “like” και απόψεις. Άραγε αν έγραφε το κείμενο σήμερα ο Jencks, θα το ανέβαζε σε ανοιχτό Google Doc έτσι ώστε όλοι να μπορούμε να συμμετέχουμε; Θα το έκανε μπλογκ αντί βιβλίο; Και πώς θα ονομάζαμε τη σημερινή αρχιτεκτονική στιγμή; What is What?

POP LIFE It fades...?

POP Life–Art in a material world, είναι ο τίτλος του καταλόγου της ομώνυμης έκθεσης που φιλοξένησε η Tate Modern (1/10-17/1), συγκεντρώνοντας περίπου 200.000 επισκέπτες-πελάτες. Το βιβλίο (και η έκθεση) ξεκινά με τη δήλωση του Andy Warhol “Good business is the best art” και συνεχίζει με 23 καλλιτέχνες που «άνθισαν» στα 80s και 90s ακολουθώντας το λαμπρό παράδειγμά του.

Jeff Koons, Takashi Murakami, Keith Haring, Damien Hirst και Tracey Emin, φιγουράρουν ως τα πιο «χρυσά παιδιά» του Andy. Είναι αυτοί που με μεγάλη δεξιοτεχνία κατάφεραν να εκμεταλλευτούν κάθε γράναζι της καλής δημοσιότητας και της εμπορικής μηχανής της τέχνης για να κατασκευάσουν τις καλλιτεχνικές τους ταυτότητες, ή αλλιώς τα brands του εαυτού τους.

Στην ύστερη καλλιτεχνική του περίοδο ο Warhol είναι πλέον μια πολυ-περσόνα: μουσικός παραγωγός, μάνατζερ, επιχειρηματίας του Factory, paparazzo, μοντέλο για διαφημίσεις και καλλιτέχνης αμέτρητων πολλαπλών πορτρέτων των rich & famous των 60s: Marilyn Monroe, Mick Jagger, Grace Jones, ο εαυτός του κ.ά. “Andy gets dirty”, προσφέροντας με ένα πορτρέτο έκπληξη στο δεύτερο και όλα είναι πια μια glam μηχανή παραγωγής.

Στο POP Life τα Warholi-ανά πακέτα που ακολουθούν εμφανίζονται με τη μορφή στούντιο-μαγαζιού: το “POP Shop” του Keith Haring στο Μανχάταν είναι καλυμμένο απ’ το πάτωμα μέχρι το ταβάνι με τα ασπρόμαυρα γκράφιτι-σήμα κατατεθέν του, ενώ το καλλιτεχνικό εμπόρευμα πωλείται σε «ηροσιτές τιμές». Ο Takashi Murakami και η πολυεθνική του εταιρεία, Kaikai Kiki, αποτελείται από 200 υπαλλήλους που κατασκευάζουν μικροπράγματα με τη σφραγίδα του -από τσίχλες μέχρι αυτοκόλλητα-, ενώ ο ίδιος επιμελείται non μάγκκα τεραστίων διαστάσεων στη «λογική» τιμή των £15 εκ. Στις επιχειρηματικές του δραστηριότητες συγκαταλέγονται σχέδια για τσάντες της Louis Vuitton, καθώς και κοσμήματα και αξεσουάρ σε συνεργασία με τους Pharell William και Kanye West.

Ο κατάλογος εμφανίζεται περαιτέρω με γλυπτά και πίνακες του Jeff Koons, όπου αποτυπώνεται με μεγάλη παραστατικότητα η σεξουαλική σχέση του καλλιτέχνη με την ιταλίδα πορνοστάρ και πολιτικό, Iona Staller (aka La Cicciolina). Ενώ το highlight της έκθεσης είναι η αναπαράσταση της περσινής δημοπρασίας του Damien Hirst στο Sotheby’s: ζώα σε φορμαδεΰδες, πεταλούδες με διαμαντάκια και ανάγλυφοι πίνακες από χρυσό και ζιργκόν πουλήθηκαν στο σύνολό τους προς £111.4 εκ., την ώρα που η Lehman Brothers κατέρρεε. Η, σχετική με την έκθεση, έκδοση, είναι παραδόξως κάτι παραπάνω από ένα καλό coffee-table. Δεν παρέχει μόνο μια illustration παρουσίαση των παραπάνω καλλιτεχνών (τουλάχιστον όχι πάνω

από το 50% που συνθίζεται), αλλά μέσα από κείμενα των επιμελητών και κριτικών τέχνης καταφέρνει να κάνει μια διεισδυτική αποτίμηση της pop αρτιστικής business. Η έκθεση ήταν blockbuster για την Tate, και αυτό γιατί στρίμωξε ένα ολόκληρο κεφάλαιο της σύγχρονης ιστορίας μέσα σε μία ιδέα, όπου η τέχνη καταφέρνει να μετατρέψει τον εαυτό της σε εμπόρευμα (χωρίς ν’ αναφέρουμε όλους τους ενδιάμεσους –συλλέκτες, dealers, γκαλερί και μάνατζερ– που εμπλέκονται).

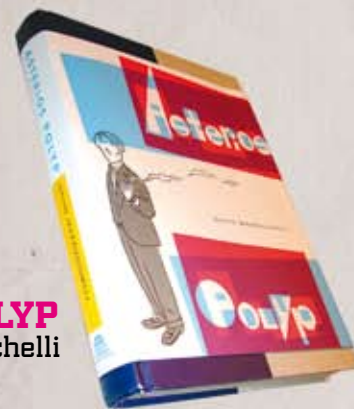
Το ερώτημα που προκύπτει όμως, είναι αν η τάση αυτή, εφόσον εκτέθηκε σαν κίνημα και κατ’ επέκταση σαν μουσειακό είδος, αποτελεί σημείο (και τέρας;) του παρελθόντος. Προφανώς η τέχνη δεν θα σταματήσει να πωλείται, αλλά το θέμα είναι αν η επιθετική μορφή της pop κουλτούρας θα εξακολουθεί να είναι μια αποδοτική πρακτική, δεδομένου του ζοφερού γενικότερου κλίματος.

Μια πιθανή απάντηση ίσως να είναι η στάση του φεινικού νικητή του Turner Prize, Richard Wright, που φιλοτεχνεί κολλάζ τοίχου με περίπλοκες τεχντρονίες σε διάφορους χώρους και κτίρια. Το έργο του Wright διήρκεσε στην Tate για 2 βδομάδες, όσο και η έκθεση για το βραβείο. Μετά το έργο σβήστηκε κατόπιν επιθυμίας του καλλιτέχνη. Το καλλιτεχνικό προϊόν εξαφανίζεται. Ο εμπορικός κύκλος. Ούτε συλλέκτες ούτε ενδιαμέσοι. Μένει μόνο η ανάμνηση του έργου και το κασέ του καλλιτέχνη για την επόμενη performance.

Pop Life: Art in a material world, Tate Publications, (από £24.00 τώρα £9.99, τρoμερά)
<http://www.tate.org.uk/modern/exhibitions/poplife/shop/>

Η δεκαετία τελείωσε δυναμικά, με 2 αριστουργηματικά αμερικάνικα comics που πρέπει να διαβάσετε: το “Asterios Polyp” και το “Bottomless Belly Button”.

ASTERIOS POLYP του David Mazzucchelli (2009, Pantheon Books)

Λίγα λόγια για την ιστορία: Celebrity αρχιτέκτονας που δεν έχει χτίσει ποτέ του τίποτα, ψάχνει όλη του τη ζωή να βρει το άλλο του μισό (κατάλοιπο από το γεγονός ότι οι γονείς του περιμέναν δίδυμα, αλλά τελικά ο δίδυμος αδερφός του πέθανε στη γέννα και ο Αστερίος γεννήθηκε τελικά μόνος). Κάπου στα μέσα της ζωής του βρίσκει το άλλο του μισό στην παρουσία μιας γυναίκας γλύπτριας. Η ζωή του όμως γίνεται άνω-κάτω και αποφασίζει να ξαναρχίσει μια νέα ζωή από το μηδέν. Όλα όμως δείχνουν πως ο ήρωας τελείωσε με το παρελθόν, αλλά το παρελθόν δεν τελείωσε μαζί του. Ό,τι έχουμε μάθει και ό,τι έχουμε γνωρίσει στη μέχρι τώρα ζωή μας, είναι αναπόσπαστο τμήμα του εαυτού μας. Δεν υπάρχει λόγος να ξεγεληθώμαστε.

Γιατί να το διαβάσω: Σε αντίθεση με τον ήρωα που προσπάθησε να ξαναξεκινήσει από το μηδέν, ο Mazzucchelli κατάφερε να παρατήσει το ρεαλιστικό, σουπερρωικό στιλ σκίτσου που σχεδίαζε για δεκαετίες και να μας δώσει ένα νέο, αφαιρετικό στιλ, που σπάει τους κανόνες ενός συμβατικού comic και επαναπροσδιορίζει το μέσο και τις δυνατότητές του (τύφλα να ‘χει ο Scott McCloud ένα πράγμα). Το comic αναλύει πολλά φιλοσοφικά ζητήματα, που κάθε άλλο παρά κουράζουν, αντίθετα κεντρίζουν το ενδιαφέρον του αναγνώστη έτσι όπως αναλύονται μέσα στις σελίδες του. Είχα χρόνια να διαβάσω κάτι τόσο καλό από την κορεσμένη (κατά γενική ομολογία) «ανεξάρτητη» αμερικάνικη σκηνή.

Wiki link: http://en.wikipedia.org/wiki/David_Mazzucchelli

BOTTOMLESS BELLY BUTTON του Dash Shaw (2009, Fantagraphics Books)

Λίγα λόγια για την ιστορία: Δυσλειτουργική, πολυμελής οικογένεια (μεγάλος γιος με τη γυναίκα και το μωρό τους, αλλόκοτος μικρός γιος –που πάντα, εκτός από ένα καρέ, απεικονίζεται ως βατραχόμορφος στην ιστορία-, διαζευγμένη αδερφή τους με την κόρη της), αποφασίζει να συναντηθεί και να περάσει μία εβδομάδα στο πατρικό σπίτι, επειδή οι ηλικιωμένοι πλέον γονείς (παντρεμένοι τα τελευταία σαράντα και βάλλε χρόνια) καταλαβαίνουν πως δεν αγαπιούνται πια και παίρνουν διαζύγιο. Μέσα σε αυτή την εβδομάδα (και στις 724 σελίδες του comic) θα αποκαλυφθούν καλά μυστικά και ψέμματα της οικογένειας και οι ήρωες θα έρθουν μεταξύ τους πιο κοντά. Στο τέλος, κανείς δεν θα καταφέρει ν’ αποτρέψει το αναπόφευκτο.

Γιατί να το διαβάσω: Ο νεαρός δημιουργός Dash Shaw καταφέρει στο διδαλώς comic του να στήσει ένα ολόκληρο σύμπαν γύρω από την οικογένεια (με ποικίλα flash backs, με κατόψεις και τομές του πατρικού σπιτιού, με διάφορα περιεργα σχεδιαγράμματα κ.λπ.) και να εντάξει κι εμάς ως μέλη-παρατηρητές του τρόπου ζωής τους. Στις τελευταίες σελίδες, όπου όλα τα μέλη αποχαιρετιούνται μεταξύ τους, δύσκολα θα καταφέρεις να μη συγκινηθείς. Αν αγαπάς την «Οικογένεια Τένεντρου» του Wes Anderson, είμαι σίγουρος ότι θα λατρέψεις αυτό το comic.

Επίσης site: <http://www.dashshaw.com/>

GREEK COMICS' NEWS:

Πριν λίγες μέρες κυκλοφόρησε, από τις εκδόσεις Comicworld, ο πρώτος τόμος της comic ιστορίας “Galaxia”, που τιτλοφορείται «Τα Φτερά του Κρόνου». Πρόκειται για ένα manga-like comic, σε σκίτσα και σενάριο ενός νέου δημιουργού, του Μάνου Λαγουβάρδου.

Ενόψει του προσεχούς Comicdom Con Athens 2010 (όπως είχαμε πει και στο προηγούμενο τεύχος το φεστιβάλ θα πραγματοποιηθεί από 16-18 Απριλίου), έχει συνταχθεί ειδική επιτροπή/ακαδημία από ανθρώπους του χώρου (κάτι σαν την επιτροπή των Oscars, ένα πράγμα...), για τα βραβεία που θα δοθούν την τελευταία μέρα. Φιλόδοξο και πολύ σωστό εκ μέρους των διοργανωτών του φεστιβάλ. Περισσότερα νέα σε επόμενο τεύχος...

The Indie(an) Way

Δεν ξέρω αν σας συμβαίνει κι εσάς, αλλά κάθε φορά που ακούω τη λέξη “indie” το μυαλό μου πάει για μια στιγμή στην Ινδία κι ύστερα επιστρέφει. Να όμως που τα δυο αυτά μπορούν να συσχετίζονται, μια και μιλώντας για μπάλα μέσ’ από ένα περιοδικό που –περιπαικτικά ή μη- αποκαλείται “indie”, ταξιθεύουμε στην Ινδία για ν’ ασχοληθούμε λίγο με την περίπτωση της: γιατί η χώρα με το 1/6 του παγκόσμιου πληθυσμού πωρώνεται με το κρίκετ, ενώ στο ποδόσφαιρο ζορίζεται να νικήσει τις Μαλδίβες, των 400.000 κατοίκων; Κι όμως στην Ινδία, ένεκα της βρετανικής αποικιοκρατίας, ιδρύθηκαν ποδοσφαιρικές ομάδες όπως η Καλκούτα F.C., τόσο παλιά όσο το 1872 (αρκετά πριν π.χ. από τη Μάντσεστερ Γιουνάιτεντ). Οι πρώτες ομάδες ήταν αμιγώς βρετανικές, ωστόσο από το 1889 άρχισε ν’ αναπτύσσεται η ανεξάρτητη σκηνή της Δυτικής Βεγγάλης: η Μοχούν Μπαγκάν, η πρώτη ινδική ομάδα που ιδρύθηκε στην περιοχή, θεωρείται μέχρι σήμερα “more than just a team”. Βασική αιτία γι’ αυτό ήταν ένας θρίαμβός της το καλοκαίρι του 1911 απέναντι στους Άγγλους του Ανατολικού Γκόρκασιρ, στον τελικό του IFA Shield, του Κυπέλλου της -βρετανοκρατούμενης ακόμα τότε- ινδικής ομοσπονδίας ποδοσφαίρου. Ένα στην κυριολεξία «ξινόλητο τάγμα», η ομάδα από την Καλκούτα (ή Κολκάτα, όπως λέγεται σήμερα), με παίκτες που έπαιζαν με γυμνά πόδια απέναντι στους fully-equipped Βρετανούς, πέτυχε στο φιλεγόμενο γήπεδο της πόλης (μπροστά σε 100.000 άτομα) τη νίκη-ανατροπή, από 0-1 σε 2-1, που τρέλανε τον κόσμο. Έχοντας το έπος αυτό στο συλλογικό νου, οι Ινδοί εξακολούθησαν να παίζουν μπάλα ξινόλητοι, θέλοντας ίσως μ’ αυτόν τον τρόπο να ξεχωρίζουν από τους καταπιεστές τους. Το 1937, ο Μοχάμαντ Αμντοούλ Σαλίμ γινόταν ο πρώτος παίκτης από τη χώρα που θα δοκιμαζόταν σε βρετανικό σύλλογο –συγκεκριμένα στη Σέητικ της Γλασκόβης. Μετά τα δύο πρώτα του παιχνίδια (ξινόλητος κι αυτός) εκεί, η σκοτοέζικη “Daily Express” τον αποκαλούσε «Ινδό ζογκιέρ», που «ισορροπεί τη μπάλα στο μεγάλο του δάκτυλο, την αφήνει να κυλήσει μέχρι το μικρό, τη στροβιλίζει και προσπερνά τον αμυντικό χοροπηδώντας». Τον ίδιο καιρό πίσω στην Ινδία το άθλημα εξακολουθούσε ν’ ανθίζει, με τη νιόφερτη ομάδα Ιστ Μπένγκαλ ν’ αποτελεί το αντίπαλο δέος στη Μοχούν και τα μεταξύ τους ντέρμπι να γίνονται σε καυτή, ενίοτε επεισοδιακή ατμόσφαιρα. Ωστόσο, καθώς ήρθε η ανεξαρτησία (το 1947), άρχισε να διατυπώνεται η ανάγκη για ένα «εθνικό» σπορ, με την πηλαστίγγα να γέρνει σιγά-σιγά προς το χόκεϊ επί χόρτου και το κρίκετ, τα άλλα δύο βρετανικής

προέλευσης αθλήματα που θεωρούνταν πιο «ευγενή» και ήταν πιο αγαπητά στους Βραχμάνους, την ανώτερη κάστα του ινδικού συστήματος. Τα χαμηλότερα στρώματα δεν είχαν κατά νου να σπρώξουν τα παιδιά τους προς ένα μαζικό σπορ, που δεν υποσχόταν καμία προοπτική «αποκατάστασης». Έτσι, τα όρια του ποδοσφαίρου περιορίστηκαν στα βορειοανατολικά (όπου έκανε και σχετικά λιγότερη ζέση), δηλ. σε Δυτική Βεγγάλη, Γκόα, Κεράλα και Μανιπούρ. Διατηρώντας το δικό τους, γυμνοπόδαρο στιλ οι Ινδοί έκαναν την πρώτη τους διεθνή εμφάνιση το 1948 στους Ολυμπιακούς του Λονδίνου, όπου έπесαν ηρωικά στο τελεutaίο λεπτό κόντρα στη Γαλλία (1-2). Το 1950 προσκλήθηκαν στο Μουντιάλ της Βραζιλίας, όμως αποκλείστηκαν πριν καν παίξουν, λόγω της εμμονής τους στην ξινόλησι! Από κει και πέρα κάποιοι παίκτες φόρεσαν παπούτσια κι άλλοι όχι, έπαιζαν σε δύο ακόμα Ολυμπιάδες (1952 Ελσίνκι, 1956 Μελβούρνη –εκεί τερμάτισαν 4οι), καθώς όμως τα άλλα δύο σπορ, με τον πολύ μικρότερο διεθνή συναγωνισμό, άρχισαν να φέρνουν τρόπαια και «εθνικές» νίκες, δημιουργήσαν τους πρώτους αθλητικούς σταρ, με το γνωστό ινδικό γκλάμουρ. Στη μπάλα, πέρα από κάποιες σποραδικές νίκες και λίγες ξεχωριστές μορφές (Νεβίλ ντε Σόουζα, Ι. Μ. Βιτζαγιάν), ήρθε η κατάκτηση του Τσάιεντζ Καπ της Ασίας το 2008, με κεντρική φιγούρα τον νυν κορυφαίο Ινδό παίκτη, Μπαϊτσούνγκ Μπουτία. Μια ψηλοπαρακατιανή διοργάνωση, που έδωσε όμως στην εθνική Ινδίας απευθείας εισιτήριο για το Κύπελλο Ασίας του 2011 και ζέστανε πάλλι το κλίμα. Όπως δηλώνει και ο ίδιος ο Μπουτία, σκοπός τώρα είναι «να κρατήσουμε στο ποδόσφαιρο τα χιλιάδες παιδιά που παίζουν σήμερα ξινόλητα στους δρόμους των μεγαλουπόλεων».

1984 ΣΤΟ ΒΙΟΣ

Το 1984 πια είναι παρελθόν. Όταν όμως γράφτηκε από τον Τζορτζ Όργουελ, στη δύση της δεκαετίας του '40, το μέλλον ήταν αβέβαιο. Ο Ουίνστον Σμιθ είναι ο ήρωας του βιβλίου. Ένα «ανθρωπάκι» που ταπεινά θα σηκώνει το ανάστημά του για λίγο, σαν μια χελώνα που βγαίνει από το καβούκι της για να ξαναμπει αμέσως τρομαγμένη μέσα. Το 1984 περιγράφει ακριβώς αυτό το βλέμμα πάνω από το έδαφος. Τη μοναχική προσπάθεια του Ουίνστον Σμιθ να αντιδράσει. Η προσέγγιση του κινηματογραφιστή και μουσικού Αλέξανδρου Βούλγαρη είναι ακριβώς αντίθετη με αυτά που πρεσβεύει το ολοκληρωτικό καθεστώς που περιγράφεται στο βιβλίο. Σαν συνεχιστής της προσπάθειας του Ουίνστον Σμιθ, ο Βούλγαρης εξιδανικεύει το παρελθόν που δεν έζησε, αντιμετωπίζει με βία το παρόν και ψάχνει σιωπηλά να βρει συνένочους για μετά την παράσταση.

Πληροφορίες
Ημέρες παραστάσεων:
Πέμπτη-Κυριακή (11 Φεβρουαρίου-28 Μαρτίου)
Ώρα έναρξης: 21.15
Διάρκεια: 60'

ΒΙΟΣ MAIN, Πειραιώς 84
Είσοδος: 15 €, 12€

ATHENS VIDEO ART FESTIVAL 2010

Πρόσκληση για Συμμετοχή

Δυνατότητα Επιλογής: Με το "FEEL FREE TO FEEL GREEN" ως αφιετήρια έμπνευσης, το Athens Video Art Festival θα παρουσιάσει φέτος έργα που θα αφορούν στην ευρύτερη σχέση του σύγχρονου ανθρώπου με τη φύση. Παράλληλες Συμμετοχές: Αποστολή demos για το συναυλιακό γεγονός.

www.athensvideoartfestival.gr | info@athensvideoartfestival.gr

THE MONGRETTES LIVE!
in a GARAGE PUNK MEYHEM

DJ sets από τους έμπειρους και διαβασμένους υπόητους πίσω από το Lost in Tyme fanzine και τη Fuzz Overdose records.
+ Μίνι μάρκετ με βινύλια 45" και CDs

Σάββατο 20 Φεβρουαρίου. The Tribe rock'n'roll bar (Ορφέως 48, Γκάζι - μετρό Κεραμικός)
Είσοδος ελεύθερη. Ώρα έναρξης: 22:30. Live: 23:30

Το φεστιβάλ ψηφιακών τεχνών και νέων μέσων Athens Video Art Festival, σε καλεί να συμμετάσχεις και να παρουσιάσεις το έργο σου στην 6η διοργάνωση, η οποία θα πραγματοποιηθεί στις 7-9 Μαΐου 2010 στην «Τεχνόπολη» του Δήμου Αθηναίων και θα συνεχιστεί με την προγραμματισμένη περιοδεία του στην περιφέρεια (Μάιος-Σεπτέμβριος 2010). Το Athens Video Art Festival φροντίζει να καλύπτει τις απαιτήσεις ανθρώπων από όλο το φάσμα της σύγχρονης δημιουργίας. Μέσα από την πολυπλευρη δράση του αποτελεί τοπίο προώθησης και συνδετικό κρίκο ανάμεσα στους δημιουργούς και τις διοργανώσεις, τόσο εντός όσο και εκτός Ελλάδας. Στόχος παραμένει η έκφραση, μέσα από ένα πολυδιάστατο και πολυσυλλεκτικό καλλιτεχνικό γεγονός, ανοικτό σε κάθε έκφραση της ψηφιακής δημιουργίας. Κατηγορίες Έργων: Video Art, Animation, Video Installation, Installation, Digital Image, Web Art, Performance Art. Δεν υπάρχει κόστος συμμετοχής/ Δεν υπάρχει θεματικός περιορισμός.

FIERY FURNACES LIVE!!! @ AN CLUB

Ένα από τα σημαντικότερα νέα αμερικανικά συγκροτήματα, οι Fiery Furnaces, θα εμφανιστούν ζωντανά στο Av Club την Τρίτη 2 Μαρτίου. Με υλικό που παίζει από το garage στο experimental και από pop σε psychedelic και με το έβδομο άλμπουμ τους ανά χείρας, θα μας έρθουν για ένα live προσκεκλημένοι του Vinyl Microstore και του Κορμοράνου. Τη συναυλία θα ανοίξουν οι The Voyage Limpid Sound με τη συνοδεία χορωδίας. Προηνύεται χαμός..!

Σολωμού 13-15, Εξάρχεια. Τ: 210 3305056
Εισιτήρια θα προπωλούνται στο VM. Η τιμή τους θα είναι 17 ευρώ. Τα μέλη του vm foundation έχουν έκπτωση 10 %.
www.kormoranos.gr | www.vinylmicrostore.gr

TRIPRADIO 2 YEARS PARTY @ SIX D.O.G.S.

Ο διαδικτυακός ραδιοφωνικός σταθμός www.tripradio.gr κλείνει 2 χρόνια αδιάκοπτης λειτουργίας και μουσικών εκπομπών και το γιορτάζει δεόντως με ένα μεγάλο party στους 2 χώρους του Six D.O.G.S. Το Σάββατο 20 Φλεβάρη οι Melorman + Naono θα μας ταξιδέψουν στις ατμοσφαιρικές μουσικές τους ιδέες, ο ZL8 θα παρουσιάσει μια performance βασισμένη στο εξαιρετικό του υλικό, οι Fantas-tikoi Hxoi θα δώσουν το παρών με ένα live set σαμπληρισμένων εκπλήξεων, ενώ αμέσως μετά οι Sonic Playground DJs με τους Flying Lilis Brothers θα βάλλουν φωτιά στο dancefloor. Στο bar του SIX D.O.G.S θα βρίσκονται οι παραγωγοί του TripRadio, με καθαρά εορταστικούς προσανατολισμούς εν χορώ! Το νου σας για τα συλλεκτικά EPs που θα κυκλοφορούν από χέρι σε χέρι σαν δωράκια...

Έναρξη: 21.00. Είσοδος ελεύθερη. www.tripradio.gr

MIRFESTIVAL 2010

Πρόσκληση σε νέα «αποστολή»

Το MIRfestival ετοιμάζεται να προσγειωθεί για δεύτερη φορά στην πόλη της Αθήνας τον Σεπτέμβριο του 2010 και προσκαλεί τους καλλιτέχνες που επιθυμούν να συμμετάσχουν, να καταθέσουν τις προτάσεις τους μέχρι την Παρασκευή 26 Μαρτίου. Από τις προτάσεις που θα κατατεθούν για περφόρμανς, μικρής κλίμακας παραστάσεις, πειραματισμούς με ηλεκτρονική μουσική και νέες τεχνολογίες, ταινίες, εγκαταστάσεις, interactive projects, παρεμβάσεις στην πόλη ή άλλου τύπου καλλιτεχνικά πειράματα, θα επιλεγούν αυτές που θα παρουσιαστούν στο φεστιβάλ μαζί με τις ελληνικές και διεθνείς συμμετοχές που απαρτίζουν ήδη τον προγραμματισμό της διοργάνωσης. Αν και το φεστιβάλ δεν είναι θεματικό, ειδικά για την έκδοση του 2010 σχεδιάζει να προγραμματίσει σειρά δράσεων σε δημόσιους χώρους της Αθήνας, υπό τον τίτλο ΕΔΩ/ ΤΩΠΑ (HERE/ NOW).

MIR. Σεπτέμβριος 5. Τ: 210 7706068. www.mirfestival.gr

“SAMPLES OF ART”

45 καλλιτέχνες της on line gallery arteshop συναντιούνται στη manufactura και εκθέτουν τα έργα τους. Με διημέριες εγκαίνια στις 4 και 23 Μαρτίου, παρουσιάζουν έργα έως 40 x 50, δείχνοντας ένα δείγμα δουλειάς τους και δίνοντας την ευκαιρία στο κοινό που τους έχει γνωρίσει μέσω του site να δει τα έργα ζωντανά. Κατά τη διάρκεια της έκθεσης θα πραγματοποιηθούν συζητήσεις και performances. Αποσπάσματα της έκθεσης και των δρώμενων θα είναι διαθέσιμα στο κοινό και μέσω του www.arteshop.gr.

Διάρκεια: 4-20 Μαρτίου + 23 Μαρτίου-16 Απριλίου

Ώρες λειτουργίας:
Δευτέρα, Τετάρτη, Σάββατο: 10.30-15.30
Τρίτη, Πέμπτη, Παρασκευή: 10.30-20.30

Ζωοδόχου Πηγής 29, Εξάρχεια
Τ: 210 3811470
www.arteshop.gr
manufactura@yahoo.com

VELVET

mornings

τεύχος.48 / φεβρουάριος 10 / μηνιαία δωρεάν έκδοση

Διευθυντής: Άρns Ιωνάς

Διευθυντής σύνταξης: Λάκns Ιωνάς

Αρχισυντάκτης: Αντρέας Κίκnρας

Σχεδιασμός: Άντα Θεοδωρακάκη, Ειρήνη Ζωγράφου

Δημιουργικό: Διονυσία Μπισμή

Διεύθυνση διαφήμισης: The Studio (art projects)

Υπεύθυνη διαφήμισης: Χριστίνα Ρομποπούλου

Υπεύθυνη ύλης site: Ελευθερία Στίκιουλου

Συντάκτες

VELVET MORNINGS Λάκns & Άρns Ιωνάς

CAMERA Άκns Καπράνος, Αντρέας Κίκnρας, Κίκα Κυριακάκου

LEVER DE RIDEAU Νάντια Δρακούλα

DECADANCE Nadiezda Stroutskova

B-SIDES Δημήτρης Βόγλης, Γιάγκος Κολιονάνος, Νίκος Λιάσκας, Μάκns Μηλάτος, Οδυσσέας Νικτιτιανός, Γιάννns Τσιούλης

DIGITAL CULTS Δάφνη Δραγώνα

SIZE Νάντια Αργυροπούλου, Photoharrie, Asako Masunouchi, Μννάς Μνητασίς

ART Νάντια Αργυροπούλου, Θεοδώρα Μαλλάμου

ARCHITECTURE Ανδρέας Αγγελιδάκns

COMICS Τάσος Παπαϊωάννου

BOOKS Άννα Μαρτίνου

FORKS AND KNIVES Γιάννns Τσιούλης, Φώτns Βαλλιάτος

FOOTBALL IS LIFE Αντρέας Κίκnρας

ZEPPELIN Σώπη Τριανταφυλλίου

Συνεργάτες

Paul Bennett, Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος, Ξένια Καλλπακτσόγλου, Χριστόφορος Μαρίνος, Ηλίας Παπαζαχαρίας, Dr. Faux

Styling: Άννυ Χασομέρη

Φωτογράφοι: Τάσος Βρεττός, Άγγελος Κατσίης, Photoharrie, Uli

Web videos: Αναστάσιος Γκολλέτσος

Γραμματοσειρά τίτλων (BPscripT)
backpacker.gr (Γιώργος Τριανταφυλλιάκος)

Έκδοση

The Studio (art projects),

Μιλητιάδου 17, 4ος όροφος, 105 60 Αθήνα

T / F: 210 3314 923

info@velvetmagazine.gr

www.velvetmagazine.gr

www.myspace.com/velvetmagazine

Παραγωγή: Multimedia A.E.

DO THE VELVET! ΣΤΑ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΣΗΜΕΙΑ

καφέ - bar - εστιατόρια **ΚΕΝΤΡΟ:** Booze, Κοφοκοτρώνη 57 | Capu, Λέκκα 14 | Key, Πραξιτέλους 37 | Pop, Κλειτίου 10B | Baba au Rum, Κλειτίου 6 | Toy, Καρύτση 10 | Πρίζα, Χρ. Λαδά 1 & Πλ. Καρύτση | Pairidaeza, Παρνασσού 3 | Bartesera, Κοφοκοτρώνη 25 (Στάθ Πραξιτέλους) | The 7 Jokers, Βουλής 7 | Μαγκαζέ, Αιόλου 33 | 6 d.o.g.s., Αβραμώτου 6-8 | Φίλημα, Ρόμης 16, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** After Dark, Διδότου 31 | Barbara's Food Company, Εμ. Μηνάκη 63-65 | Cafeina, Κιάφας 6 | Circus, Ναυαρίνου 11 | Cookou Food, Θεμιστοκλέους 66 | Decadence, Βουλγαροκτόνου 69 | Floral, Αραχώβης 80 | Ginger Ale, Θεμιστοκλέους 74 | Box, Κωλέττη 4 | Κήνος, Εμ. Μηνάκη 87 | Κόκκοι Καφέ, Ασκληπιοίου 39 | Playhouse, Βαλτετοίου 49 | Ρακουμέλ, Εμ. Μηνάκη 71 | Vox, Αραχώβης 61, | Ρίσκο, Εμ. Μηνάκη 53, | Καφεκούτι, Σόλωνος 123 | Μικρό Καφέ, Αραχώβης 38 | Ποδήλατο, Θεμιστοκλέους 48A | Τραλλαδά, Ασκληπιοίου 45 | Χάρτες, Βαλτετισίου 35, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Τραμ, Μαυρομυχάλη 168, **ΑΜΠΕΛΟΚΗ-ΠΟΙ:** Επί της Πανόρμου, Πανόρμου 115 | Μαράβου, Πανόρμου 113 | Santa Botella, Πανόρμου 115A | Sutsu, Δ. Σούτσου 7, Πλ. Μαβίλη, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Το Τσάι, Λυκαβηττού & Αθ. Σούτσου 19 | Tribeca, Σκουφά 44 | Εν Δελφοίς, Δελφών 5 | Σκουφάκι, Σκουφά 47 - 49, **ΚΟΥΚΑΚΙ:** Tiki, Φαλλήρου 15, Μακρυγιάννη | Μικρό Μουσικό Θέατρο, Βεΐκου 33, **ΜΕΤΣ:** Cafe Odeon, Μάρκου Μουσούρη 19, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Kinky, Αβραμώτου 6 - 8 | Το Κουτί, Ανδριανού 23 | Μαύρη Γάτα, Αβραμώτου 6 - 8 | Τρανα, Βλαχάβα 9 & Αθηνάς, **ΘΗΣΕΙΟ:** Αψέντι, Ηρακλειδών 19 | Εν Αθήναις, Ηρακλειδών 12 | Inothea, ηλ. Αβουσσηνίας 3 | Καφενείο Θησείο, Ακάμαντος 2, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Bios, Πειραιώς 84, **ΨΥΡΡΗ:** Αλχημιστής, Χριστοκοπίδου 3 & Καραϊσκάκη | Άσπρη καφέ, Αριστοφάνους 4 | Godzilla, Ρίγα Παλαμίδου 5 | Loop, Πλ. Αγ. Ασωμάτων 3 | One Happy Cloud, Αριστοφάνους 12 | Soul, Ευριπίδου 65 | Ψύρρα, Μιαούλη 19 | Vanes, Αισώπου & Μυκόνου 13, **ΓΚΑΖΙ:** Γκαζάκι, Τριτοπέμου 31 | Fantaseed, Τριτοπέμου 8 | Hoxton, Βουτσάδων 42 | Mad, Περσεφώνης 53 | Micaasia, Κωνσταντινουπόλεως 70 | Νηπιωγώγείο, Κλεάνθους 8 | Tapas, Τριτοπέμου 44, **ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ:** Nixon, Αγνασιόου, 61β, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Μηρίκι, Φρύνης 18, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Lemon, Ακτή Θεμιστοκλέους 154 | Un mundo, Υψηλάντου 176, **ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ:** Sempre, Σαρανταπόρου 51, **ΚΑΛΛΙΘΕΑ:** Sine Qua Non, Αλεξάνδρου Πάντου 10, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Blue bar, Μεσοβιογίου 8, Κεντρική Πλάτ. Χαλάνδριου **καταστήματα ΚΕΝΤΡΟ:** Prime Timers, Ερμού 99 | Σόλωνος Records, Καλλωνών 14 | WESC Exclusive Store, Attica, Πανεπιστημίου 9, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Buy or Die, Θεμιστοκλέους 68 | Clipart, Μνάτση 6 | Guest List, Θεμιστοκλέους 48 | Spindle, Διδότου 49 | Yesterday's Bread, Καλλιδρυμίου 67-69 | Vinyl microstore, Διδότου 34, **ΚΥΨΕΛΗ:** Μουσικόπολις, Κυψέλης 83, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Cake, Ηροδότου 13 | Energie, Σκουφά 29 | .Lak, Σκουφά 10 | Lillypute, Μαραζή 37 | Rere Papa Σκουφά 62 | Underground, Σκουφά 35, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Carnaby Street, Ερμού 99 & Νορμανού | Melcore, Ηφαίστου 21 | Prime Timers, Ηφαίστου 12, **ΨΥΡΡΗ:** Clipart, Ερμού 100 | Formika, Παλλιάδος 9, **ΓΚΑΖΙ:** Θρι Σίτζυ, Ελαιοδών 29, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Prime Timers, Φρύνης & Δαμάρεως, **ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ:** Prime Timers, Ελ. Βενιζέλου 34 | Record House, Ομήρου 46, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Sneaker Store, Σωτήρος Διός 23 | Prime Timers, Ανδρούτσου 174A, **ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ:** Prime Timers, Ταξιαρχών 67, **ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ:** Prime Timers, Σαρανταπόρου 43 | Prime Timers Street, Σαρανταπόρου 56, **ΓΛΥΦΑΔΑ:** .Lak, Α. Μεταξά 24-26 | Prime Timers, Αρτέμιδος 1, Πλ. Εσπερίδων | Prime Timers, Δούσμανη 26, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Prime Timers, Αγίας Παρασκευής 3-7, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Prime Timers, Β. Σοφίας 41 | Prime Timers, The Mall Athens, Ανδρέα Παπανδρέου 35 (Θέση Παλίδι) | Virgin Mega Store, The Mall Athens, Ανδρέα Παπανδρέου 35 (Θέση Παλίδι), **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Melcore, Κηφισίας 282 | Switch, Κυριαζή 6-8, **ΚΑΛΛΙΘΕΑ:** Prime Timers, Θησέως 135-137, **ΑΙΓΑΛΕΩ:** Prime Timers, Ιερά Οδός 278, **Ν. ΙΩΝΙΑ:** Prime Timers, Ελ. Βενιζέλου 28, **ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ:** Neighbourhood, Αγ. Ιωάννου 18-20 & Κοντοπούλου **βιβλιοπωλεία** **ΚΕΝΤΡΟ:** Πολιτεία, Ασκληπιοίου 3 | International Press & Books, Πανεπιστημίου 73, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Πρωτοπορία, Γραβιάς 3 - 5, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Koan-Taschen, Σκουφά 64, **ΘΗΣΕΙΟ:** Λεμόνι, Ηρακλειδών 22, **ΣΩΓΡΑΦΟΥ:** Βιβλιοθήκη, Γεωργ. Ζωγράφου 8, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Underground, Καραοήλη & Δημητρίου 56, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Fnac, Εμπορικό Κέντρο The Mall, Α. Παπανδρέου 35 **σινεμά** **ΚΕΝΤΡΟ:** Άστυ, Κοράη 4, **ΦΙΣ:** Μικρόκοσμος, Λεωφ. Συγγρού 106, **ΚΥΨΕΛΗ:** Τριανόν Film Center, Κοδριγκτώνος 21 (Πατισίων 101) **αρχοίτες** **ΚΕΝΤΡΟ:** Σ.Α.Ε., Νίκης 28, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Βακαλό, Λάμπρου Κατσώνη 26, **ΜΟΥΣΕΙΟ:** Ι.Ι.Ε.Κ. Δέλτα, Ρεθύμνου 3, **ΨΥΡΡΗ:** Akto, Κρανιάς 3 | Ι.Ι.Ε.Κ. ΜΟΚΥΜΕ, Αγ. Δημητρίου 11, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** ΑΣΚΤ, Πειραιώς 256 | Dance Cultural Centre, Πειραιώς 76, **ΥΜΗΤΤΟΣ:** Leica, Υμηττού 243 **χώροι τέχνης** **ΚΕΝΤΡΟ:** AMP, Επικούρου 26 & Κορίννης 4 | **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Cheap Art, Θεμιστοκλέους & Α. Μεταξά 25 | Manifatura, Ζωοδόχου Πηγής 29, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλένα Τούντα, Αρματολών & Κλεφτών 48, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Κατφαγιά, Καψάλη 6, **ΘΗΣΕΙΟ:** Bernier / Eliades, Επταχάικου 11 | Ελένη Κορωναίου, Μητσαίων 5 - 7 | Herakleidon, Experience in Visual Arts, Ηρακλειδών 16, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Taf., Νορμανού 5, **ΨΥΡΡΗ:** a.antoniopoulou. art, Αριστοφάνους 20 | Art Tower Agora, Αρμόδιου 10, Βαρβάκειος Πλατεία | Xippas Gallery, Σοφοκλέους 53A | Α.Δ., Παλλιάδος 3 | Μικρό Πολυτεχνείο, ηλ. Ασωμάτων 7, **ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ:** The Breeder, Ιόσσης 45, **ΚΟΛΩΝΟΣ:** Επί Κολωνών, Ναυπλίου 12, **ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ:** Πνευματικό Κέντρο Δήμου Πετρούπολης, Μπουμπουλίνας 59 & Αθανάσιου Διάκου, **ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ:** Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ, Ε. Παπά & Φιλελλήνων, **Θέατρα** **ΚΥΨΕΛΗ:** Τόπος Αθήου, Κυκλάδων & Κεφαλληνίας, Χώρα, Αμφογού 20

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ **καταστήματα:** Joint, Αγίας Σοφίας 1 | Prime Timers, Κούσκουρα 5, **χώροι τέχνης:** TinT, Χρυσ. Σμύρνης 13 **ΚΑΒΑΛΑ** **καφέ - bar - εστιατόρια:** Η Αθήκη έχει λάθος αγόρι, Πλ. Καραοήλη 36 **ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ** **καφέ - bar - εστιατόρια:** La Brasserie, ηλ. Κοράη 15

BALTIKA

The Famous Beer of Russia

I WRITE
MY
OWN
SCRIPT

Q. Tarantino

Your
Own
Way

ENJOY RESPONSIBLY

DEWAR'S, "WHITE LABEL" AND THE HIGHLANDER DEVICE ARE REGISTERED TRADEMARKS.

www.eneap.com.gr

Απολαύστε υπεύθυνα